

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/29/WE

z dnia 23 kwietnia 2009 r.

zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust.1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ ustanowiła wspólnotowy system handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych (system wspólnotowy) w celu wspierania redukcji emisji gazów cieplarnianych w sposób ekonomicznie i kosztowo efektywny.
- (2) Ostatecznym celem Ramowej konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), która została zatwierdzona w imieniu Wspólnoty Europejskiej decyzją Rady 94/69/WE ⁽⁵⁾, jest osiągnięcie stabilizacji stężeń gazów cieplarnianych w powietrzu na poziomie, który zapobiegłby groźnej ingerencji antropogenicznej w system klimatyczny. Aby osiągnąć ten cel, wzrost średniej rocznej temperatury na powierzchni ziemi w skali światowej nie powinien przekroczyć 2 °C powyżej poziomów sprzed epoki przemysłowej. Ostatnie sprawozdanie z oceny przygotowane przez Międzyrządowy Zespół do spraw Zmiany Klimatu (IPCC) pokazuje, że aby osiągnąć ten cel, rok 2020 musi być ostatnim rokiem wzrostu emisji gazów cieplarnianych w skali światowej. Oznacza to konieczność zwiększenia wysiłków ze strony Wspólnoty, szybkiego włączenia krajów rozwiniętych w proces redukcji emisji, a także zachęcenia do udziału w nim krajów rozwijających się.
- (3) W marcu 2007 r. Rada Europejska zobowiązała się do zmniejszenia do 2020 r. łącznych emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie o co najmniej 20 % poniżej poziomów z 1990 r. oraz o 30 %, pod warunkiem że inne kraje rozwinięte zobowiążą się do porównywalnej redukcji

emisji, a bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się wniosą odpowiedni wkład stosownie do swoich zadań i do możliwości każdego z nich. Do roku 2050 światowe emisje gazów cieplarnianych powinny zostać zmniejszone o co najmniej 50 % poniżej ich poziomów z 1990 r. Do osiągnięcia takiego stopnia redukcji emisji powinny przyczynić się wszystkie sektory gospodarki, w tym międzynarodowy transport morski i lotnictwo. Lotnictwo przyczynia się do tej redukcji poprzez jego włączenie do systemu wspólnotowego. W przypadku gdy do dnia 31 grudnia 2011 r. państwa członkowskie nie zatwierdzą żadnego porozumienia międzynarodowego w ramach Międzynarodowej Organizacji Morskiej, którego celem byłaby redukcję emisji pochodzących z międzynarodowego transportu morskiego, lub Wspólnota nie zatwierdzi żadnego takiego porozumienia w ramach UNFCCC, Komisja powinna przedstawić wniosek dotyczący włączenia zgodnie ze zharmonizowanymi warunkami emisji pochodzących z międzynarodowego transportu morskiego do zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji, tak aby proponowany akt prawny wszedł w życie do 2013 r. Wniosek taki powinien minimalizować wszelkie negatywne skutki dla konkurencyjności Wspólnoty, uwzględniając jednocześnie potencjalne korzyści środowiskowe.

- (4) W swojej rezolucji z dnia 31 stycznia 2008 r. dotyczącej wyników konferencji w sprawie zmian klimatu, która odbyła się na Bali (COP 13 i COP/MOP 3) ⁽⁶⁾, Parlament Europejski przypomniał swoje stanowisko, zgodnie z którym państwa uprzemysłowione powinny zobowiązać się do redukcji swoich emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 30 % do 2020 r. i o 60–80 % do 2050 r., w porównaniu z poziomami z 1990 r. Biorąc pod uwagę, że Unia Europejska przewiduje pozytywny wynik negocjacji COP 15, które odbędą się w Kopenhadze w 2009 r., powinna ona zacząć przygotowywać bardziej restrykcyjne cele w zakresie redukcji emisji na rok 2020 i kolejne lata oraz powinna dążyć do zapewnienia, aby po roku 2013 system wspólnotowy pozwalał w razie konieczności na bardziej rygorystyczne limity emisji jako część wkładu Unii w przyszłe porozumienie międzynarodowe w sprawie zmian klimatu (zwane dalej „międzynarodowym porozumieniem w sprawie zmian klimatu”).
- (5) Dla osiągnięcia powyższych celów długoterminowych właściwe jest określenie przewidywalnego harmonogramu zmniejszania emisji pochodzących z instalacji objętych systemem wspólnotowym. Aby w sposób kosztowo efektywny zrealizować zobowiązanie Wspólnoty dotyczące redukcji emisji gazów cieplarnianych o co najmniej 20 % poniżej poziomów z 1990 r., należy do roku 2020 r. zmniejszyć liczbę uprawnień do emisji przydzielonych w odniesieniu do tych instalacji o 21 % poniżej ich poziomu emisji w 2005 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 27 z 3.2.2009, s. 66.

⁽²⁾ Dz.U. C 325 z 19.12.2008, s. 19.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 17 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 6 kwietnia 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 275 z 25.10.2003, s. 32.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 33 z 7.2.1994, s. 11.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 68 E z 21.3.2009, s. 13.

- (6) W celu zwiększenia pewności i przewidywalności systemu wspólnotowego, należy ustanowić przepisy mające na celu zwiększenie wkładu systemu wspólnotowego w osiągnięcie łącznej redukcji przekraczającej 20 %, w szczególności w związku z wyznaczonym przez Radę Europejską celem w postaci redukcji o 30 % do roku 2020, które zdaniem naukowców uważane jest za konieczne do uniknięcia groźnych zmian klimatu.
- (7) Po zawarciu przez Wspólnotę i kraje trzecie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, zgodnie z którym po 2012 r. podejmowane będą stosowne działania w skali światowej, należy udzielić znacznego wsparcia dla przyznawania jednostek z tytułu redukcji emisji osiągniętej w tych krajach. Przed zawarciem takiego porozumienia należy jednak zwiększyć pewność w zakresie stałego wykorzystywania jednostek spoza Wspólnoty.
- (8) Doświadczenia zgromadzone w trakcie pierwszego okresu handlu uprawnieniami do emisji pokazują wprawdzie potencjał systemu wspólnotowego, a sfinalizowanie krajowych planów rozdziału uprawnień na drugi okres handlu uprawnieniami do emisji doprowadzi do znaczącego zmniejszenia emisji do roku 2012, jednak przeprowadzony w 2007 r. przegląd potwierdził, że niezbędny jest bardziej zharmonizowany system handlu uprawnieniami do emisji w celu lepszego wykorzystania jego zalet, uniknięcia zakłóceń na rynku wewnętrznym oraz ułatwienia powiązania go z innymi systemami handlu uprawnieniami do emisji. Należy ponadto zapewnić większą przewidywalność systemu oraz rozszerzyć jego zakres przez włączenie kolejnych sektorów i gazów, aby wzmocnić sygnał cenowy CO₂ konieczny do przyspieszenia niezbędnych inwestycji oraz przez oferowanie nowych możliwości ograniczenia emisji, co doprowadzi do obniżenia całkowitych kosztów ograniczenia emisji i zwiększenia skuteczności systemu.
- (9) Definicja gazów cieplarnianych powinna zostać dostosowana do definicji zawartej w UNFCCC; ponadto w odniesieniu do poszczególnych gazów cieplarnianych należy zapewnić większą jasność w zakresie ustalania oraz aktualizacji ich potencjału powodowania efektu cieplarnianego w skali światowej.
- (10) System wspólnotowy powinien zostać rozszerzony na inne instalacje, z których emisje mogą być monitorowane, raportowane i weryfikowane z takim samym poziomem dokładności, jaki ma zastosowanie w przypadku wymogów w zakresie monitorowania, raportowania i weryfikacji, które obecnie się stosuje.
- (11) W przypadku gdy w odniesieniu do małych instalacji, z których emisje nie przekraczają progu 25 000 ton ekwiwalentu CO₂ rocznie, stosowane są równoważne środki mające na celu zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, w szczególności opodatkowanie, powinna istnieć procedura umożliwiająca państwom członkowskim wyłączenie takich małych instalacji z systemu handlu uprawnieniami do emisji na tak długo, jak długo stosowane są wspomniane środki. Szpitale również mogą zostać wyłączone, jeżeli podejmą równoważne środki. Próg ten oferuje stosunkowo największe korzyści w zakresie ograniczenia kosztów administracyjnych dla każdej tony ekwiwalentu CO₂ wyłączonej z systemu, z uwagi na łatwość administracyjną.
- W następstwie rezygnacji z pięcioletnich okresów rozdziału uprawnień, a także w celu zwiększenia pewności i przewidywalności, należy ustanowić przepisy dotyczące częstotliwości zmian zezwoleń na emisję gazów cieplarnianych. Państwa członkowskie powinny zaproponować środki mające zastosowanie do małych instalacji, które osiągną wkład w redukcję emisji równoważny do redukcji osiągniętej w ramach systemu wspólnotowego. Takie środki mogłyby obejmować opodatkowanie, porozumienia z sektorem przemysłu oraz środki regulacyjne. Uwzględniając potrzebę ograniczenia niepotrzebnych obciążeń administracyjnych dla małych podmiotów uczestniczących w systemie, państwa członkowskie mogą ustanowić uproszczone procedury i środki mające na celu zapewnienie zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.
- (12) Informacje o stosowaniu niniejszej dyrektywy powinny być łatwo dostępne, w szczególności dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP).
- (13) Liczba uprawnień w całej Wspólnocie powinna zmniejszać się w sposób liniowy poczynając od wartości z połowy okresu 2008–2012, zapewniając, aby system handlu uprawnieniami do emisji prowadził z upływem czasu do stopniowej i przewidywalnej redukcji emisji. Liczba uprawnień powinna być corocznie zmniejszana o 1,74 % uprawnień wydawanych przez państwa członkowskie zgodnie z decyzjami Komisji dotyczącymi krajowych planów rozdziału uprawnień państw członkowskich na lata 2008–2012, tak aby system wspólnotowy uczestniczył w sposób kosztowo efektywny w realizacji zobowiązania Wspólnoty do łącznej redukcji emisji o co najmniej 20 % do 2020 r.
- (14) Wkład ten jest równoważny redukcji emisji w 2020 r. w ramach systemu wspólnotowego o 21 % poniżej poziomów zgłoszonych dla roku 2005, przy uwzględnieniu skutku rozszerzenia zakresu systemu między okresem 2005–2007 a okresem 2008–2012 oraz danych dotyczących emisji za 2005 r. wykorzystanych do oceny krajowych planów rozdziału uprawnień Bułgarii i Rumunii na okres 2008–2012, co oznacza wydanie nie więcej niż 1 720 mln uprawnień w roku 2020. Dokładne ilości emisji zostaną obliczone po wydaniu uprawnień przez państwa członkowskie zgodnie z decyzjami Komisji dotyczącymi ich krajowych planów rozdziału uprawnień na lata 2008–2012, ponieważ zatwierdzenie przydziałów uprawnień dla niektórych instalacji zależało od potwierdzenia i weryfikacji pochodzących z nich emisji. Po wydaniu uprawnień na lata 2008–2012 Komisja opublikuje liczbę uprawnień w całej Wspólnocie. Liczba uprawnień w całej Wspólnocie powinna być dostosowywana w związku z włączeniem lub wyłączeniem instalacji z systemu wspólnotowego w okresie 2008–2012 lub począwszy od roku 2013.
- (15) Dodatkowe wysiłki, które ma podjąć gospodarka wspólnotowa, wymagają między innymi, aby zmieniony system wspólnotowy funkcjonował w sposób możliwie najbardziej efektywny ekonomicznie i na podstawie w pełni zharmonizowanych w obrębie Wspólnoty warunków przydziału. Podstawową zasadą przydziału powinna być zatem sprzedaż na aukcji, ponieważ jest to najprostszy system, uważany również powszechnie za najbardziej efektywny ekonomicznie. Rozwiązanie to powinno także wyeliminować nadzwyczajne zyski oraz zapewnić nowym instalacjom oraz gospodarkom o wyższym niż przeciętne

tempie rozwoju takie same warunki konkurencji, jak w przypadku istniejących instalacji.

- (16) Aby utrzymać środowiskową i administracyjną skuteczność systemu wspólnotowego oraz uniknąć zakłóceń konkurencji i przedwczesnego wyczerpania rezerwy dla nowych instalacji, należy zharmonizować przepisy dotyczące nowych instalacji, tak aby zapewnić takie samo podejście ze strony wszystkich państw członkowskich, w szczególności w odniesieniu do określenia „znaczącej rozbudowy” instalacji. Należy zatem włączyć przepisy dotyczące przyjęcia zharmonizowanych zasad w zakresie wprowadzania w życie niniejszej dyrektywy. W przepisach tych „znacząca rozbudowa” powinna zostać w stosownych przypadkach zdefiniowana jako zwiększenie o przynajmniej 10 % istniejącej zainstalowanej mocy lub jako znaczne zwiększenie emisji instalacji związane ze zwiększeniem zainstalowanej mocy. Przydział uprawnień z rezerwy dla nowych instalacji powinien mieć miejsce jedynie w przypadku znaczącej rozbudowy instalacji.
- (17) Wszystkie państwa członkowskie będą musiały dokonać znacznych inwestycji w celu zmniejszenia do roku 2020 wielkości emisji CO₂ w swoich gospodarkach, a te państwa członkowskie, w których dochód na mieszkańca jest nadal znacząco niższy od średniej wspólnotowej i których gospodarki ciągle nadrabiają dystans dzielący je od zamożniejszych państw członkowskich, będą musiały poczynić znaczne wysiłki celem poprawy efektywności energetycznej. Różne traktowanie tych samych sektorów gospodarki w poszczególnych państwach członkowskich w ramach systemu wspólnotowego jest niewłaściwe z punktu widzenia takich celów jak wyeliminowanie zakłóceń konkurencji wewnątrz wspólnotowej i zapewnienie najwyższego poziomu efektywności ekonomicznej w procesie transformacji gospodarki wspólnotowej w bezpieczną i zrównoważoną gospodarkę niskoemisyjną. Należy zatem opracować inne mechanizmy mające na celu wspieranie wysiłków tych państw członkowskich o stosunkowo niskim poziomie dochodu na mieszkańca i o wyższych perspektywach wzrostu. 88 % całkowitej liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji powinno zostać rozdzielonych między państwa członkowskie zgodnie z ich względnym udziałem emisji w systemie wspólnotowym za rok 2005 lub średnią emisji w latach 2005–2007, w zależności od tego, która z tych wielkości jest większa. 10 % całkowitej liczby uprawnień powinno być rozdzielonych z korzyścią dla niektórych państw członkowskich w interesie solidarności i wzrostu we Wspólnocie, wykorzystanych do zmniejszenia emisji oraz adaptacji do skutków zmian klimatu. Rozdzielenie tych 10 % powinno uwzględniać poziom dochodu na mieszkańca w 2005 r. oraz perspektywy wzrostu gospodarczego w państwach członkowskich i powinno być wyższe dla państw członkowskich o niskim poziomie dochodu na mieszkańca i wysokich perspektywach wzrostu. Państwa członkowskie, w których średni poziom dochodu na mieszkańca jest wyższy o ponad 20 % od średniej wspólnotowej, powinny wnieść wkład do takiego rozdzielania, z wyjątkiem przypadków, w których bezpośrednie koszty całego pakietu działań oszacowane w sporządzonej przez Komisję ocenie wpływu w sprawie pakietu środków wykonawczych w odniesieniu do celów UE w zakresie zmian klimatu i energii ze źródeł odnawialnych do 2020 r. przekraczają 0,7 % PKB. Dalsze 2 % całkowitej liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji, powinny zostać rozdzielone między państwa członkowskie, których emisje gazów cieplarnianych w roku 2005 były co najmniej 20 % poniżej ich emisji w roku bazowym mającym w odniesieniu do nich zastosowanie na mocy protokołu z Kioto.
- (18) Biorąc pod uwagę znaczny wysiłek niezbędny do przeciwdziałania zmianom klimatu oraz do adaptacji do niemożliwych do uniknięcia skutków tych zmian, właściwe jest przeznaczenie co najmniej 50 % dochodów ze sprzedaży uprawnień na aukcji na zmniejszenie emisji gazów cieplarnianych, na adaptację do skutków zmian klimatu, na finansowanie prac badawczo-rozwojowych w zakresie redukcji emisji oraz działań adaptacyjnych, na rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązania Unii do osiągnięcia do 2020 r. 20 % udziału energii ze źródeł odnawialnych w łącznym zużyciu, na realizację zobowiązania Wspólnoty do zwiększenia efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r., na bezpieczne dla środowiska wychwytywanie gazów cieplarnianych i ich geologiczne składowanie, na wkład na rzecz Funduszu Energii Odnawialnej i Efektywności Energetycznej oraz na rzecz Funduszu Adaptacyjnego wprowadzonego w życie na konferencji w sprawie zmian klimatu w Poznaniu (COP 14 i COP/MOP 4), na środki zapobiegające wylesianiu oraz ułatwiające adaptację do zmian klimatu w krajach rozwijających się, oraz na uwzględnienie aspektów społecznych, takich jak możliwy wzrost cen energii elektrycznej dla gospodarstw domowych o niższych i średnich dochodach. Udział ten jest znacząco niższy od oczekiwanych dochodów netto organów publicznych z tytułu sprzedaży na aukcji, uwzględniając ewentualne zmniejszenie wpływów z podatku dochodowego od osób prawnych. Ponadto dochody ze sprzedaży uprawnień na aukcji powinny być wykorzystywane na pokrycie wydatków administracyjnych związanych z zarządzaniem systemem wspólnotowym. Niniejsza dyrektywa powinna także zawierać przepisy dotyczące monitorowania wykorzystania funduszy pochodzących ze sprzedaży na aukcji przeznaczonych na te cele. Dostarczanie informacji o sposobie wykorzystania funduszy nie zwalnia państw członkowskich z obowiązku określonego w art. 88 ust 3 Traktatu, dotyczącego powiadamiania o niektórych środkach krajowych. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla wyniku jakichkolwiek przyszłych postępowań dotyczących pomocy państwa, które mogą zostać wszczęte zgodnie z art. 87 i 88 Traktatu.
- (19) W związku z powyższym, począwszy od roku 2013, pełny system aukcyjny powinien stać się regułą dla sektora energetycznego, z uwzględnieniem jego możliwości w zakresie obciążania swoich klientów zwiększonymi kosztami emisji CO₂; w przypadku wychwytywania i składowania CO₂ nie powinny być przydzielane jakiegokolwiek bezpłatne uprawnienia, ponieważ zachęty w tym zakresie wynikają z faktu, że w odniesieniu do emisji, które są składowane, nie jest wymagane przedstawianie uprawnień do rozliczenia. Aby uniknąć zakłóceń konkurencji, wytwórcy energii elektrycznej mogą otrzymać bezpłatne uprawnienia w odniesieniu do emisji z produkcji ciepła i chłodzenia dystrybuowanego przez lokalne sieci ciepłownicze oraz za energię cieplną i chłodzenie uzyskiwane w ramach kogeneracji o wysokiej sprawności, określonej w dyrektywie 2004/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. w sprawie wspierania kogeneracji w oparciu o zapotrzebowanie na ciepło użytkowe na rynku wewnętrznym energii ⁽¹⁾, w przypadku gdy tego rodzaju energia cieplna wytwarzana przez instalacje w innych sektorach miałaby zostać objęta przydziałem bezpłatnych uprawnień.

⁽¹⁾ Dz.U. L 52 z 21.2.2004, s. 50.

- (20) Główną długoterminową zachętę do wychwytywania i składowania CO₂ oraz do nowych technologii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych stanowi fakt, że nie będzie trzeba przedstawiać do rozliczenia uprawnień w odniesieniu do emisji CO₂, które są stale składowane lub których uniknięto. Ponadto, aby przyspieszyć oddanie do użytku pierwszych instalacji komercyjnych oraz innowacyjnych technologii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, należy pozostawić pewną liczbę uprawnień z rezerwy dla nowych instalacji w celu zagwarantowania dla pierwszych takich obiektów w Unii wynagrodzenie za tony CO₂ składowane lub których uniknięto w wystarczającej skali, pod warunkiem zawarcia porozumienia dotyczącego dzielenia się wiedzą. Dodatkowe finansowanie powinno mieć zastosowanie do projektów na wystarczającą skalę, które mają innowacyjny charakter i które są znacząco współfinansowane przez prowadzącego instalację, pokrywające co do zasady ponad połowę odpowiednich kosztów inwestycyjnych, i z uwzględnieniem opłacalności projektu.
- (21) Dla pozostałych sektorów objętych systemem wspólnotowym należy ustanowić system przejściowy, w ramach którego liczba bezpłatnych uprawnień przydzielonych w 2013 r. stanowiłyby 80 % wielkości odpowiadającej udziałowi łącznych emisji w całej Wspólnocie z tych instalacji w latach 2005–2007 w stosunku do całkowitej rocznej liczby uprawnień w całej Wspólnocie. Przydział bezpłatnych uprawnień powinien być następnie corocznie zmniejszany o równe wielkości do osiągnięcia poziomu 30 % w roku 2020, w celu osiągnięcia jego likwidacji w roku 2027.
- (22) W celu zapewnienia zorganizowanego funkcjonowania rynku emisji CO₂ i rynku energii elektrycznej, sprzedaż uprawnień na aukcji na okres rozpoczynający się w 2013 r. powinna rozpocząć się do 2011 r. i opierać się na jasnych i obiektywnych zasadach, określonych z odpowiednim wyprzedzeniem.
- (23) Przejściowy przydział bezpłatnych uprawnień dla instalacji powinien zostać ustanowiony na podstawie zharmonizowanych w całej Wspólnocie zasad („wskaźników *ex ante*”), aby zminimalizować zakłócenia konkurencji we Wspólnocie. Zasady te powinny uwzględniać technologie charakteryzujące się najniższymi emisjami gazów cieplarnianych i najniższym zużyciem energii, substytuty, alternatywne procesy produkcyjne, wykorzystanie biomasy i odnawialnych źródeł energii oraz wychwytywanie i składowanie CO₂. Żadne takie zasady nie powinny stanowić zachęty do zwiększania emisji oraz powinny zapewnić, aby coraz większy udział procentowy tych uprawnień był sprzedawany na aukcji. Przydziały uprawnień muszą zostać ustalone przed rozpoczęciem okresu handlu, tak by umożliwić właściwe funkcjonowanie rynku. Te zharmonizowane zasady mogą również uwzględniać emisje związane z wykorzystywaniem palnych gazów odlotowych w przypadku gdy nie można uniknąć ich wytwarzania w procesie przemysłowym. W związku z tym zasady te mogą wprowadzać przydział bezpłatnych uprawnień dla prowadzących instalacje, w których wykorzystuje się te gazy, lub w których one powstają. Zasady te nie powinny również prowadzić do nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji na rynkach energii elektrycznej i ogrzewania oraz chłodzenia dostarczanych do instalacji przemysłowych. Nie powinny ponadto prowadzić do nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji pomiędzy działalnością przemysłową prowadzoną w instalacjach prowadzonych przez jednego prowadzącego a wytwarzaniem w instalacjach objętych outsourcingiem. Powinny one mieć zastosowanie do nowych instalacji prowadzących tą samą działalność co istniejące instalacje otrzymujące przejściowe przydziały bezpłatnych uprawnień. Aby uniknąć jakichkolwiek zakłóceń konkurencji na rynku wewnętrznym, nie powinno się dokonywać żadnych przydziałów bezpłatnych uprawnień w związku z wytwarzaniem energii elektrycznej przez nowe instalacje. Uprawnienia, które w roku 2020 pozostają w rezerwie dla nowych instalacji, powinny zostać sprzedane na aukcji.
- (24) Wspólnota będzie nadal odgrywała wiodącą rolę w negocjacjach ambitnego międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, które pozwoli osiągnąć cel ograniczenia wzrostu temperatury na świecie do 2 °C, a zachętę ku temu stanowi postęp, jaki w tym kierunku osiągnięto na 13 konferencji stron UNFCCC oraz na 3 spotkaniu stron protokołu z Kioto na indonezyjskiej wyspie Bali w dniach 3 — 14 grudnia 2007 r. W przypadku gdy inne kraje rozwinięte oraz inne kraje emitujące znaczne ilości gazów cieplarnianych nie przystąpią do tego międzynarodowego porozumienia, może to prowadzić do zwiększenia emisji gazów cieplarnianych w krajach trzecich, w których przemysł nie jest poddany podobnym ograniczeniom w zakresie emisji („ucieczka emisji”), i mogłoby jednocześnie postawić w niekorzystnej ekonomicznej sytuacji niektóre energochłonne sektory i podsektory gospodarki we Wspólnocie poddane międzynarodowej konkurencji. Mogłoby to osłabić korzyści oraz integralność działań środowiskowych podjętych przez Wspólnotę. Celem ograniczenia ryzyka związanego z ucieczką emisji, Wspólnota powinna przydzielić 100 % bezpłatnych uprawnień sektorom lub podsektorom spełniającym odpowiednie kryteria. Określenie tych sektorów i podsektorów oraz wymaganych środków powinno być przedmiotem ponownej oceny, aby zapewnić, że działania zostały podjęte tam, gdzie jest to konieczne, oraz aby zapobiec nadmiernej kompensacji środków. W przypadku określonych sektorów lub podsektorów, w przypadku których można należycie uzasadnić, że nie jest możliwe zapobieżenie w inny sposób ucieczce emisji, a energia elektryczna ma wysoki udział w kosztach produkcji i jest wytwarzana w sposób wydajny, podjęte działania mogą uwzględniać zużycie energii w procesie produkcyjnym, bez zmiany całkowitej liczby uprawnień. Należy ocenić ryzyko ucieczki emisji w tych sektorach i podsektorach, jako punkt wyjściowy, w systemie trzycyfrowym (kod NACE-3) lub, w stosownych przypadkach i jeżeli dostępne są odpowiednie dane, w systemie czterocyfrowym (kod NACE-4).
- (25) Komisja powinna zatem dokonać przeglądu sytuacji do dnia 30 czerwca 2010 r., przeprowadzić konsultacje ze wszystkimi właściwymi partnerami społecznymi oraz, w świetle wyniku negocjacji międzynarodowych, przedłożyć sprawozdanie wraz z odpowiednimi wnioskami legislacyjnymi. W związku z tym do dnia 31 grudnia 2009 r. Komisja powinna określić, które energochłonne sektory lub podsektory przemysłu mogą być narażone na ryzyko ucieczki emisji. Komisja powinna oprzeć swoją analizę na ocenie braku możliwości przeniesienia przez poszczególne gałęzie przemysłu kosztów wymaganych uprawnień w ceny produktów bez znaczącej utraty udziału rynkowego na korzyść instalacji poza Wspólnotą, w których nie są podejmowane porównywalne działania na rzecz zmniejszenia ich emisji. Energochłonne sektory przemysłu, które

uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, mogłyby otrzymać większą liczbę bezpłatnych uprawnień lub mogłyby zostać wprowadzony skuteczny system wyrównawczy, celem stworzenia równych warunków dla instalacji ze Wspólnoty narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji i dla instalacji z krajach trzecich. System taki mógłby stosować wymogi w odniesieniu do importatorów, które byłyby nie mniej korzystne niż wymogi mające zastosowanie do instalacji w obrębie Wspólnoty, na przykład wymagając przedstawianie uprawnień do rozliczenia. Wszelkie podjęte działania musiałyby być zgodne z zasadami UNFCCC, a w szczególności z zasadą wspólnych, ale zróżnicowanych obowiązków i odpowiadających im możliwości, przy uwzględnieniu szczególnej sytuacji krajów najslabiej rozwiniętych. Musiałyby one być również zgodne z międzynarodowymi zobowiązaniami Wspólnoty, w tym ze zobowiązaniami wynikającymi z Porozumienia WTO.

- (26) Dyskusje w Radzie Europejskiej dotyczące określenia sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji mają charakter wyjątkowy i nie wpływają w żaden sposób na procedury wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji na mocy art. 202 Traktatu WE.
- (27) Państwa członkowskie mogą uznać za konieczną czasową kompensację niektórym instalacjom, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji, kosztów związanych z emisjami gazów cieplarnianych przeniesionych w ceny energii elektrycznej. Takie wsparcie powinno być przyznawane tylko w przypadku gdy jest konieczne i proporcjonalne oraz powinno zapewnić utrzymanie w ramach systemu zachęt wspólnotowych do oszczędzania energii i stymulowania zmian w popycie w przechodzeniu z „brudnej” na „czystą” energię elektryczną.
- (28) W celu zapewnienia równych warunków konkurencji we Wspólnocie należy zharmonizować zasady wykorzystania przez prowadzących instalacje w ramach systemu wspólnotowego jednostek z tytułu redukcji emisji poza Wspólnotą. Protokół z Kioto określa wymierne cele w zakresie redukcji emisji przez kraje rozwinięte w latach 2008–2012 oraz przewiduje tworzenie jednostek poświadczonej redukcji emisji (CER) w ramach projektów mechanizmu czystego rozwoju (CDM) oraz jednostek redukcji emisji (ERU) w ramach projektów mechanizmu wspólnych wdrożeń (JI), oraz sposób ich wykorzystywania przez kraje rozwinięte w celu osiągnięcia części tych celów. Chociaż ramy protokołu z Kioto po 2013 r. nie pozwalają na tworzenie jednostek ERU bez ustanowienia nowych wymiernych celów w zakresie redukcji emisji przez kraje, w których realizowane są projekty CDM, jednostki z projektów CDM będą jednak potencjalnie nadal mogły być generowane. Z chwilą zawarcia międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu należy przewidzieć dodatkowe wykorzystanie jednostek ERU i CER pochodzące z krajów, które ratyfikowały to porozumienie. W braku takiego porozumienia, dalsze wykorzystywanie jednostek CER i ERU osłabiłoby tę zachętę i utrudniałoby osiągnięcie celów Wspólnoty dotyczących zwiększonego wykorzystania odnawialnych źródeł energii. Wykorzystywanie jednostek CER i ERU powinno być spójne z ustalonym przez Wspólnotę celem, jakim jest wytwarzanie 20 % energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020 oraz wspieranie efektywności energetycznej, innowacji i rozwoju technicznego. W przypadku gdy jest to zgodne z dążeniem do

osiągnięcia tych celów, należy przewidzieć możliwość zawierania z krajami trzecimi porozumień mających na celu stworzenie zachęt do redukcji emisji w tych krajach i prowadzących do rzeczywistej, dodatkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych, przy jednoczesnym pobudzaniu innowacji przez przedsiębiorstwa mające siedzibę we Wspólnocie oraz rozwój techniczny w krajach trzecich. Takie porozumienia mogą być ratyfikowane przez więcej niż jeden kraj. Po zatwierdzeniu przez Wspólnotę zadawalającego międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, dostęp do jednostek z tytułu projektów realizowanych w krajach trzecich powinien zostać zwiększony równoległe do zwiększenia poziomu redukcji emisji, jaki ma zostać osiągnięty przez system wspólnotowy.

- (29) W celu zapewnienia przewidywalności, prowadzący instalacje powinni mieć pewność w odniesieniu do możliwości wykorzystywania po roku 2012 jednostek CER i ERU z tytułu rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystywania w ramach systemu wspólnotowego w okresie 2008–2012, do pozostałego poziomu, do którego mogli je wykorzystywać w latach 2008–2012. Ponieważ państwa członkowskie nie mogą przenosić jednostek CER i ERU posiadanych przez prowadzących instalacje między okresami zobowiązań na mocy porozumień międzynarodowych („przeniesienie” jednostek CER i ERU) przed 2015 r., pewność ta powinna zostać zapewniona przez nałożenie na państwa członkowskie wymogu zezwolenia prowadzącym instalacje na wymianę takich jednostek CER i ERU wydanych w związku z redukcją emisji przed 2012 r. na uprawnienia ważne od roku 2013, tylko, jeśli państwa członkowskie zdecydują się zezwolić na przeniesienie tych jednostek CER i ERU w kontekście ograniczonych praw do przeniesienia takich jednostek. Ponieważ jednak państwa członkowskie nie powinny być zobowiązane do przyjęcia jednostek CER i ERU, co do których nie ma pewności, że będą w stanie wykorzystać je do realizacji swoich istniejących zobowiązań międzynarodowych, wymóg ten powinien obowiązywać jedynie do dnia 31 marca 2015 r. Prowadzącym instalacje należy zapewnić tę samą pewność w odniesieniu do takich jednostek CER, które zostały wydane z tytułu projektów ustanowionych przed 2013 r. w zakresie redukcji emisji, począwszy od roku 2013. Ważne jest, aby wykorzystywane przez prowadzących instalacje jednostki pochodzące z projektów stanowiły rzeczywistą, sprawdzalną, dodatkową i stałą redukcję emisji i przynosiły wyraźne korzyści w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz nie miały żadnego znaczącego negatywnego wpływu na środowisko ani nie powodowały żadnych znaczących negatywnych konsekwencji społecznych. Należy ustanowić procedurę pozwalającą na wyłączenie pewnych rodzajów projektów.
- (30) W przypadku gdy zawarcie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu będzie się opóźniać, należy przewidzieć możliwość wykorzystania w systemie wspólnotowym, poprzez porozumienia z krajami trzecimi, jednostek z tytułu z projektów wysokiej jakości. Takie porozumienia, które mogą być dwu- lub wielostronne, mogłyby umożliwić dalsze uznawanie w ramach systemu wspólnotowego projektów, które prowadziły do wygenerowania ERU do 2012 r., ale nie mogą być kontynuowane w ramach protokołu z Kioto.

- (31) Kraje najmniej rozwinięte są szczególnie wrażliwe na skutki zmian klimatu, a są odpowiedzialne jedynie za bardzo niski poziom emisji gazów cieplarnianych. W związku z tym szczególnie priorytet należy nadać uwzględnianiu potrzeb krajów najmniej rozwiniętych, wykorzystując dochody ze sprzedaży na aukcji na ułatwienie krajom rozwijającym się adaptacji do skutków zmian klimatu. Biorąc pod uwagę fakt, że w krajach tych realizowane są nieliczne projekty CDM, właściwe jest zapewnienie pewności w odniesieniu do przyjęcia jednostek z tytułu projektów inicjowanych w krajach najmniej rozwiniętych po roku 2012, nawet w przypadku braku międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, jeżeli te projekty mają wyraźnie charakter dodatkowy i przyczyniają się do zrównoważonego rozwoju. Rozwiązanie to powinno mieć zastosowanie do krajów najmniej rozwiniętych do 2020 r., pod warunkiem że do tego czasu ratyfikują one międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu lub dwustronne albo wielostronne porozumienie ze Wspólnotą.
- (32) Po osiągnięciu międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu mogą być wykorzystane dodatkowe jednostki w wysokości do połowy dodatkowej redukcji osiągniętej w systemie wspólnotowym, a wysokiej jakości jednostki CDM pochodzące z krajów trzecich powinny być od roku 2013 przyjmowane w ramach systemu wspólnotowego, gdy tylko kraje te ratyfikowały międzynarodowe porozumienie.
- (33) Wspólnota i państwa członkowskie powinny zatwierdzać tylko te projekty, w których przypadku wszyscy uczestnicy mają główną siedzibę w kraju, który zawarł międzynarodowe porozumienie dotyczące takich projektów, tak aby zniechęcić do nieuprawnionego wykorzystywania powstałych w ten sposób możliwości przez przedsiębiorstwa z państw, które nie zawarły porozumienia międzynarodowego, z wyjątkiem sytuacji, w których przedsiębiorstwa te mają siedzibę w krajach trzecich albo w jednostkach subfederalnych lub regionalnych powiązanych z systemem wspólnotowym.
- (34) Okoliczność, że niektóre przepisy niniejszej decyzji odnoszą się do zatwierdzenia przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, pozostaje bez uszczerbku dla zawarcia tego porozumienia również przez państwa członkowskie.
- (35) W świetle zgromadzonych doświadczeń należy ulepszyć przepisy systemu wspólnotowego dotyczące monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji.
- (36) Unia powinna pracować nad stworzeniem uznawanego na arenie międzynarodowej systemu mającego na celu ograniczenie wylesiania oraz zwiększanie zalesiania i ponownego zalesiania, wspierając w ramach UNFCCC cel, jakim jest opracowywanie mechanizmów finansowania z uwzględnieniem istniejących ustaleń, jako część efektywnej, skutecznej, sprawiedliwej i spójnej konstrukcji finansowej w ramach międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, które ma zostać osiągnięte na konferencji w sprawie zmian klimatu w Kopenhadze (COP 15 i COP/MOP 5).
- (37) Należy dodać definicję „spalania”, aby wyjaśnić, że dyrektywa 2003/87/WE obejmuje wszystkie rodzaje kotłów, palników, turbin, ogrzewaczy, pieców, spalarni, pieców do kalcynacji, pieców do prażenia, osuszaczy, silników, ogniw paliwowych, urządzeń do spalania z wykorzystaniem pętli chemicznej, pochodni gazowych oraz urządzeń do wychwytywania termalnego lub katalitycznego po spalaniu.
- (38) W celu zapewnienia możliwości przekazania uprawnień między osobami w obrębie Wspólnoty bez jakichkolwiek ograniczeń, a także w celu zapewnienia możliwości powiązania systemu wspólnotowego z systemami handlu uprawnieniami do emisji w krajach trzecich oraz w jednostkach subfederalnych i regionalnych, począwszy od stycznia 2012 r. wszystkie uprawnienia powinny być rejestrowane w rejestrze wspólnotowym ustanowionym na mocy decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotyczącej mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania protokołu z Kioto ⁽¹⁾. Powinno to pozostawać bez uszczerbku dla możliwości utrzymania rejestrów krajowych dla emisji nieobjętych systemem wspólnotowym. Rejestr wspólnotowy powinien zapewnić taką samą jakość usług jak rejestry krajowe.
- (39) Począwszy od 2013 r., bezpieczne pod względem środowiska naturalnego wychwytywanie, transport i geologiczne składowanie CO₂ powinny zostać objęte systemem wspólnotowym w sposób zharmonizowany.
- (40) Należy przewidzieć ustalenia umożliwiające wzajemne uznawanie uprawnień między systemem wspólnotowym i innymi obowiązkowymi systemami handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, przewidującymi bezwzględne pułapy emisji, ustanowionymi w jakimkolwiek kraju trzecim lub w jakiegokolwiek jednostce subfederalnej lub regionalnej.
- (41) Należy zachęcać kraje trzecie sąsiadujące z Unią do włączenia się w system wspólnotowy, jeżeli działają one zgodnie z niniejszą dyrektywą. Dla promowania tego celu Komisja powinna dołożyć wszelkich starań podczas negocjacji oraz w ramach udzielania wsparcia finansowego i technicznego krajom kandydującym oraz potencjalnym krajom kandydującym, a także krajom objętym europejską polityką sąsiedztwa. Ułatwiłoby to przekazywanie tym krajom technologii i wiedzy, co stanowi ważny sposób dostarczania wszystkim korzyści ekonomicznych, ekologicznych oraz społecznych.
- (42) Niniejsza dyrektywa powinna przewidywać zawieranie porozumień dotyczących uznawania uprawnień między systemem wspólnotowym a innymi obowiązkowymi systemami handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych, przewidującymi bezwzględne pułapy emisji zgodne z systemem wspólnotowym, przy uwzględnieniu poziomu dążeń środowiskowych i obecności solidnego i porównywalnego systemu kontroli, raportowania i weryfikacji oraz systemu zgodności.

⁽¹⁾ Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 1.

(43) Biorąc pod uwagę doświadczenia zgromadzone w ramach systemu wspólnotowego, należy umożliwić wydawanie uprawnień w związku z projektami, które prowadzą do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych, pod warunkiem że projekty te są realizowane zgodnie ze zharmonizowanymi zasadami przyjętymi na poziomie wspólnotowym i nie prowadziłyby do dwukrotnego naliczania redukcji emisji ani nie utrudniałyby rozszerzenia zakresu systemu wspólnotowego lub podjęcia innych środków z zakresu polityki w celu zmniejszenia emisji, które nie są objęte systemem wspólnotowym.

(44) Środki niezbędne do wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanym Komisji ⁽¹⁾.

(45) W szczególności Komisji należy przyznać uprawnienia do przyjęcia środków dotyczących harmonizacji zasad określania „nowych instalacji”, sprzedaży uprawnień na aukcji, tymczasowego przydziału uprawnień w całej Wspólnocie, ustalenia kryteriów i warunków mających zastosowanie do wyboru niektórych projektów demonstracyjnych, opracowania wykazu sektorów lub podsektorów narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji, wykorzystywania jednostek, monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji, akredytacji audytorów, wprowadzenia w życie zharmonizowanych zasad dotyczących projektów, a także do zmiany niektórych załączników. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne dyrektywy 2003/87/WE między innymi poprzez jej uzupełnienie nowymi, innymi niż istotne elementami, środki te muszą zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

(46) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2003/87/WE.

(47) Właściwe jest zapewnienie wczesnej transpozycji tych przepisów, które przygotowują zmiany w funkcjonowaniu systemu wspólnotowego, począwszy od roku 2013.

(48) Aby prawidłowo zamknąć okres handlu uprawnieniami do emisji obejmujący lata 2008 — 2012, przepisy dyrektywy 2003/87/WE, zmienionej dyrektywą 2004/101/WE ⁽²⁾, dyrektywą 2008/101/WE ⁽³⁾ i rozpo-

ządzeniem (WE) nr 219/2009 ⁽⁴⁾ powinny nadal mieć zastosowanie bez wpływania na możliwość przyjęcia przez Komisję środków niezbędnych dla zmian w funkcjonowaniu systemu wspólnotowego począwszy od 2013 r.

(49) Stosowanie niniejszej dyrektywy pozostaje bez uszczerbku dla postanowień art. 87 i 88 Traktatu.

(50) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.

(51) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na rozmiary i skutki niniejszej dyrektywy możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.

(52) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁵⁾, zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, na własne potrzeby oraz w interesie Wspólnoty, własnych tabel ilustrujących w możliwie najszerszym zakresie korelację między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji oraz do podawania ich do publicznej wiadomości,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2003/87/WE

W dyrektywie 2003/87/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„Niniejsza dyrektywa przewiduje również dalszą redukcję emisji gazów cieplarnianych, aby przyczynić się do osiągnięcia takich poziomów redukcji, które według naukowców uważane są za konieczne do uniknięcia groźnych zmian klimatu.

Niniejsza dyrektywa ustanawia także przepisy dotyczące oceny i wprowadzania w życie ściślejszego zobowiązania Wspólnoty dotyczącego redukcji przekraczającej 20 %, które ma być stosowane po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu prowadzącego do redukcji emisji gazów cieplarnianych w większym zakresie, niż wymagane zgodnie z art. 9, odzwierciedlonego w popartym przez Radę Europejską na posiedzeniu w marcu 2007 r. zobowiązaniu dotyczącym redukcji emisji o 30 %.”;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie, z uwzględnieniem mechanizmów projektowych protokołu z Kioto (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 18).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/101/WE z dnia 19 listopada 2008 r. zmieniająca dyrektywę 2003/87/WE w celu uwzględnienia działalności lotniczej w systemie handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (Dz.U. L 8 z 13.1.2009, s. 3).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 219/2009 z dnia 11 marca 2009 r. dostosowujące do decyzji Rady 1999/468/WE niektóre akty podlegające procedurze, o której mowa w art. 251 Traktatu, w zakresie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą. Dostosowanie do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą — Część druga (Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 109).

⁽⁵⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1

- 2) w art. 3 wprowadza się następujące zmiany:
- a) litera c) otrzymuje brzmienie:
- „c) »gazy cieplarniane« oznaczają gazy wymienione w załączniku II oraz inne gazowe składniki atmosfery, zarówno naturalne, jak i antropogeniczne, które pochłaniają i reemitują promieniowanie podczerwone;”;
- b) litera h) otrzymuje brzmienie:
- „h) »nowa instalacja« oznacza:
- każdą instalację prowadzącą jedno lub więcej działań wskazanych w załączniku I, która uzyskała zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych po raz pierwszy po dniu 30 czerwca 2011 r.,
 - każdą instalację prowadzącą po raz pierwszy działanie włączone do systemu wspólnotowego na mocy art. 24 ust. 1 lub 2, lub
 - każdą instalację prowadzącą jedno lub więcej działań wskazanych w załączniku I lub działanie włączone do systemu wspólnotowego na mocy art. 24 ust. 1 lub 2, która uległa znaczącemu rozszerzeniu po dniu 30 czerwca 2011 r., tylko w zakresie objętym tym rozszerzeniem.”;
- c) dodaje się litery w brzmieniu:
- „t) »spalanie« oznacza każde utlenianie paliwa, niezależnie od sposobu wykorzystania uzyskanej w tym procesie energii cieplnej, elektrycznej lub mechanicznej oraz wszelkie inne bezpośrednio z tym związane czynności, w tym przemywanie gazów odlotowych;
- u) »wytwórca energii elektrycznej« oznacza instalację, która od dnia 1 stycznia 2005 r. włącznie wytwarzała energię elektryczną przeznaczoną do sprzedaży osobom trzecim i w której nie prowadzi się innych działań wymienionych w załączniku I niż »spalanie paliw«.”;
- 3) w art. 3c ust. 2 słowa „art. 11 ust. 2” zastępuje się słowami „art. 13 ust. 1”;
- 4) w art. 3g wyrażenie „wytyczne przyjmowane zgodnie z art. 14” zastępuje się wyrażeniem „rozporządzenie, o którym mowa w art. 14.”;
- 5) artykuł 4 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 4

Zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych

Państwa członkowskie zapewniają, aby od dnia 1 stycznia 2005 r., żadna instalacja nie prowadziła jakichkolwiek działań wymienionych w załączniku I powodujących emisje

określone w odniesieniu do tego działania, chyba że prowadzący instalację posiada zezwolenie wydane przez właściwy organ zgodnie z art. 5 i 6 lub instalacja wyłączona jest z systemu wspólnotowego na mocy art. 27. Ma to zastosowanie również do instalacji włączonych na mocy art. 24.”;

- 6) w art. 5 lit. d) otrzymuje brzmienie:
- „d) planowane środki mające na celu monitorowanie oraz raportowanie emisji zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w art. 14.”;
- 7) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:
- a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu
- „Przynajmniej raz na pięć lat właściwy organ dokonuje przeglądu zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych i dokonuje w nim wszelkich stosownych zmian.”;
- b) w ust. 2 lit. c) otrzymuje następujące brzmienie:
- „c) plan monitorowania spełniający wymogi rozporządzenia, o których mowa w art. 14. Państwa członkowskie zezwalają prowadzącym instalacje na uaktualnianie planów monitorowania bez obowiązku zmiany zezwolenia. Prowadzący instalacje przedstawiają każdy uaktualniony plan monitorowania właściwym organom do zatwierdzenia.”;
- 8) artykuł 7 otrzymuje następujące brzmienie:

„Artykuł 7

Zmiany dotyczące instalacji

Prowadzący instalacje informują właściwy organ o wszelkich planowanych zmianach w charakterze lub funkcjonowaniu instalacji, lub o każdym rozszerzeniu lub znaczącym zmniejszeniu jej mocy, która może wymagać uaktualnienia zezwolenia na emisję gazów cieplarnianych. W stosownych przypadkach właściwe organy uaktualniają zezwolenie. W przypadku gdy zmienia się tożsamość prowadzącego instalację, właściwy organ uaktualnia zezwolenie w celu uwzględnienia nazwy (nazwiska) i adresu nowego prowadzącego instalację.”;

- 9) artykuł 9 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 9

Liczba uprawnień w całej Wspólnocie

Począwszy od 2013 r., liczba wydawanych corocznie w całej Wspólnocie uprawnień ulega zmniejszeniu w sposób liniowy, przy czym za punkt wyjścia przyjmuje się wartość z połowy okresu 2008–2012. Liczba uprawnień ulega zmniejszeniu o współczynnik liniowy wynoszący 1,74 % w odniesieniu do średniej całkowitej rocznej liczby uprawnień wydanych przez państwa członkowskie zgodnie z decyzjami Komisji dotyczącymi ich krajowych planów rozdziału uprawnień na lata 2008–2012.

Do dnia 30 czerwca 2010 r. Komisja publikuje bezwzględną liczbę uprawnień w całej Wspólnocie na rok 2013, obliczoną w oparciu o całkowite liczby uprawnień wydanych lub które mają być wydane przez państwa członkowskie zgodnie z decyzjami Komisji dotyczącymi ich krajowych planów rozdziału uprawnień na lata 2008–2012.

Komisja dokonuje przeglądu współczynnika liniowego i w stosownych przypadkach, począwszy od 2020 r., przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek w celu przyjęcia decyzji do 2025 r.”;

10) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 9a

Dostosowanie liczby uprawnień w całej Wspólnocie

1. W odniesieniu do instalacji, które zgodnie z art. 24 ust. 1 zostały objęte systemem wspólnotowym w okresie 2008–2012, liczba uprawnień, która mają być wydane od dnia 1 stycznia 2013 r., jest dostosowywana w celu odzwierciedlenia średniej rocznej liczby uprawnień wydawanych w odniesieniu do tych instalacji w okresie, w którym zostały one objęte systemem, skorygowana współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.

2. W odniesieniu do instalacji prowadzących działania wymienione w załączniku I, które są objęte systemem wspólnotowym dopiero od 2013 r., państwa członkowskie zapewniają, aby prowadzący takie instalacje przedkładali właściwemu organowi należycie uzasadnione i zweryfikowane przez niezależnego weryfikatora dane dotyczące emisji, tak aby zostały one uwzględnione przy dostosowaniu liczby uprawnień w całej Wspólnocie, które mają być wydane.

Wszelkie takie dane przekazywane są właściwemu organowi do dnia 30 kwietnia 2010 r., zgodnie z przepisami przyjętymi na mocy art. 14 ust. 1.

Jeżeli przekazane dane są należycie uzasadnione, właściwy organ powiadamia o tym Komisję do dnia 30 czerwca 2010 r. i liczba uprawnień, które mają być wydane, zostaje odpowiednio skorygowana współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9. W przypadku instalacji emitujących gazy cieplarniane inne niż CO₂ właściwy organ może zgłosić niższą wielkość emisji, zgodnie z możliwościami tych instalacji w zakresie redukcji.

3. Do dnia 30 września 2010 r. Komisja publikuje dostosowaną liczbę uprawnień, o której mowa w ust. 1 i 2.

4. W odniesieniu do instalacji wyłączonych z systemu wspólnotowego zgodnie z art. 27 liczba uprawnień, które mają być wydane w całej Wspólnocie od dnia 1 stycznia 2013 r. zostaje odpowiednio obniżona, aby odzwierciedlić roczne średnie zweryfikowane emisje z tych instalacji w latach 2008–2010, skorygowane współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.”;

11) artykuł 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Sprzedaż uprawnień na aukcji

1. Począwszy od 2013 r., państwa członkowskie sprzedają na aukcji wszystkie uprawnienia, które nie są przydzielone jako bezpłatne uprawnienia zgodnie z art. 10a i 10c. Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja ustala i publikuje szacunkową liczbę uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji.

2. Całkowita liczba uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie, składa się z:

- a) 88 % całkowitej liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji, rozdzielonych między państwa członkowskie w proporcjach odpowiadających udziałowi danego państwa członkowskiego w zweryfikowanych emisjach w ramach systemu wspólnotowego za rok 2005 lub w średnich emisjach w latach 2005–2007, w zależności od tego, która z tych wielkości jest większa;
- b) 10 % całkowitej liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji, rozdzielonych między określone państwa członkowskie w interesie solidarności i wzrostu we Wspólnocie, zwiększając w ten sposób liczbę uprawnień, które te państwa członkowskie sprzedają na aukcji na mocy lit. a), o wartości procentowe określone w załączniku IIa; oraz
- c) 2 % całkowitej ilości uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji, rozdzielonych między państwa członkowskie, których emisje gazów cieplarnianych w 2005 r. były przynajmniej 20 % niższe od ich emisji w roku bazowym mającym w odniesieniu do nich zastosowanie na mocy protokołu z Kioto. Sposób rozdzielania tej wartości procentowej pomiędzy danymi państwami członkowskimi określony jest w załączniku IIb.

Na użytek lit. a), w odniesieniu do państw członkowskich, które nie uczestniczyły w systemie wspólnotowym w 2005 r., ich udziały są obliczane przy wykorzystaniu ich zweryfikowanych emisji w ramach systemu wspólnotowego w roku 2007.

Jeśli jest to konieczne, wartości procentowe, o których mowa w lit. b) i c), są proporcjonalnie dostosowywane, tak aby zapewnić rozdzielenie w wysokości odpowiednio 10 % i 2 %.

3. Państwa członkowskie określają sposób wykorzystywania dochodów uzyskanych ze sprzedaży uprawnień na aukcji. Przynajmniej 50 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 2, w tym wszystkie dochody ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 2 lit. b) i c), lub równowartość finansowa tych dochodów, powinny zostać wykorzystane na jeden lub większą ilość następujących celów:

- a) redukcja emisji gazów cieplarnianych, w tym przez wkład na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej oraz na rzecz Funduszu Adaptacyjnego wprowadzonego w życie na konferencji w sprawie zmian klimatu w Poznaniu (COP 14 i COP/MOP 4), adaptacja do skutków zmian

klimatu oraz finansowanie prac badawczo-rozwojowych oraz projektów demonstracyjnych w zakresie zmniejszania emisji i adaptacji do zmian klimatu, w tym udział w inicjatywach realizowanych w ramach europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych i Europejskich Platform Technologicznych;

- b) rozwój energii ze źródeł odnawialnych w celu realizacji zobowiązania Wspólnoty dotyczącego wykorzystywania w 20 % energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020, jak również rozwój innych technologii przyczyniających się do przejścia do bezpiecznej i zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej oraz pomoc w realizacji zobowiązania Wspólnoty dotyczącego zwiększenia efektywności energetycznej o 20 % do 2020 r.;
- c) środki mające na celu unikanie wylesiania oraz zwiększenie zalesiania i ponownego zalesiania w krajach rozwijających się, które ratyfikowały międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu; środki mające na celu transfer technologii i ułatwienie adaptacji do niekorzystnych skutków zmian klimatu w tych krajach;
- d) pochłanianie dwutlenku węgla przez lasy we Wspólnocie;
- e) bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂, w szczególności pochodzącego z elektrowni opalanych stałym paliwem kopalnym oraz z szeregu sektorów i podsektorów przemysłu, również w krajach trzecich;
- f) zachęty do przestawiania się na niskie emisje i publiczne środki transportu;
- g) finansowanie badań i rozwoju w zakresie efektywności energetycznej oraz czystych technologii w sektorach objętych niniejszą dyrektywą;
- h) środki służące zwiększeniu efektywności energetycznej i termomodernizacji budynków lub dostarczeniu wsparcia finansowego w celu uwzględnienia aspektów społecznych w przypadku gospodarstw domowych o niższych i średnich dochodach;
- i) pokrycie wydatków administracyjnych związanych z zarządzaniem systemem wspólnotowym.

Uważa się, że państwa członkowskie spełniają wymogi przepisów niniejszego ustępu, jeżeli przyjmują i wprowadzają w życie politykę wsparcia podatkowego lub finansowego, w tym w szczególności w krajach rozwijających się, lub krajowe polityki regulacyjne wywierające wpływ na wsparcie finansowe, ustanowione dla celów określonych w akapicie pierwszym i które mają wartość odpowiadającą przynajmniej 50 % dochodów uzyskanych ze sprzedaży na aukcji uprawnień, o których mowa w ust. 2, w tym wszystkich dochodów ze sprzedaży na aukcji, o których mowa w ust. 2 lit. b) i c).

W swoich sprawozdaniach przedkładanych na mocy decyzji nr 280/2004/WE państwa członkowskie informują Komisję o wykorzystywaniu dochodów i o działaniach podjętych zgodnie z niniejszym ustępem.

4. Do dnia 30 czerwca 2010 r. Komisja przyjmuje rozporządzenie w sprawie harmonogramu, kwestii administracyjnych oraz pozostałych aspektów sprzedaży na aukcji, aby zapewnić przeprowadzanie tej sprzedaży w sposób otwarty, przejrzysty, zharmonizowany i niedyskryminujący. W tym celu proces ten powinien być przewidywalny, w szczególności w odniesieniu do harmonogramu oraz przebiegu aukcji oraz szacunkowego wolumenu uprawnień, które mają być udostępnione;

Aukcje są zaprojektowane w celu zapewnienia, aby:

- a) prowadzący instalacje, a w szczególności wszystkie małe i średnie przedsiębiorstwa objęte systemem wspólnotowym, miały pełny, uczciwy i sprawiedliwy dostęp do aukcji;
- b) wszyscy uczestnicy mieli dostęp do tych samych informacji w tym samym czasie oraz, aby uczestnicy nie zakłócili przebiegu aukcji;
- c) organizacja aukcji i uczestnictwo w nich były kosztowo efektywne, unikając nieuzasadnionych kosztów administracyjnych; oraz
- d) przyznać małym podmiotom uczestniczącym w systemie dostęp do uprawnień.

Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

Państwa członkowskie składają sprawozdania dotyczące właściwego wdrażania zasad aukcji w odniesieniu do każdej aukcji, w szczególności w zakresie uczciwego i otwartego dostępu, przejrzystości, kształtowania cen oraz aspektów technicznych i operacyjnych. Sprawozdania te są przedkładane w ciągu miesiąca od danej aukcji i publikowane na stronie internetowej Komisji.

5. Komisja monitoruje funkcjonowanie europejskiego rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla. Co roku przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące funkcjonowania rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, w tym wdrażania aukcji, płynności i wolumenu obrotu. W razie konieczności państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie odpowiednie informacje były przedkładane Komisji przynajmniej na dwa miesiące przed przyjęciem przez nią sprawozdania.”;

12) dodaje się artykuły w brzmieniu:

„Artykuł 10a

Prześciowe zasady dotyczące zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień w całej Wspólnocie

1. Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja przyjmuje w pełni zharmonizowane w całej Wspólnocie przepisy wykonawcze dotyczące przydziału uprawnień, o którym mowa w ust. 4, 5, 7 i 12, w tym wszelkie niezbędne przepisy dotyczące zharmonizowanego stosowania ust. 19.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

Przepisy, o których mowa w akapicie pierwszym, określają w stopniu, w jakim jest to możliwe, wspólnotowe wskaźniki *ex ante* tak, aby zapewnić przydział uprawnień w sposób, który dostarcza zachętę do redukcji emisji gazów cieplarnianych oraz do stosowania energooszczędnych technologii, uwzględniając najbardziej wydajne technologie, substytuty, alternatywne procesy produkcyjne, kogenerację o wysokiej sprawności, skuteczne odzyskiwanie energii gazów odlotowych, wykorzystanie biomasy oraz wychwytywanie i składowanie CO₂, jeśli takie instalacje są dostępne, oraz w sposób, który nie dostarcza zachęt do zwiększenia emisji. Nie dokonuje się żadnych przydziałów bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do jakiegokolwiek formy wytwarzania energii elektrycznej, z wyjątkiem przypadków objętych art. 10c oraz energii wytwarzanej z gazów odlotowych.

Dla każdego sektora i podsektora wskaźnik co do zasady obliczany jest dla produktów raczej niż dla czynników produkcji, aby w jak największym stopniu zmniejszyć emisje i zwiększyć oszczędności wynikające z poprawy efektywności energetycznej w każdym z procesów produkcyjnych danego sektora i podsektora.

Podczas określania zasad dotyczących ustanawiania wskaźników *ex ante* w poszczególnych sektorach i podsektorach, Komisja konsultuje się z zainteresowanymi stronami, w tym z danymi sektorami i podsektorami.

Po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, prowadzącego do obowiązkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych w stopniu porównywalnym z redukcją emisji we Wspólnocie, Komisja dokonuje przeglądu tych środków w celu zapewnienia, aby przydział bezpłatnych uprawnień miał miejsce jedynie w przypadkach, które są w pełni uzasadnione w świetle tego porozumienia.

2. Punktem wyjścia podczas określania zasad dotyczących ustanawiania wskaźników *ex ante* w poszczególnych sektorach lub podsektorach są średnie parametry 10 % najbardziej wydajnych instalacji w danym sektorze lub podsektorze we Wspólnocie w latach 2007–2008. Komisja konsultuje się z zainteresowanymi stronami, w tym z danymi sektorami i podsektorami.

Rozporządzenia przyjęte na mocy art. 14 i 15 przewidują zharmonizowane zasady dotyczące monitorowania, sprawozdawczości i weryfikacji emisji gazów cieplarnianych związanych z produkcją, w celu ustanowienia wskaźników *ex ante*.

3. Z zastrzeżeniem ust. 4 oraz 8 i niezależnie od przepisów art. 10c, nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień wytwórcom energii elektrycznej, instalacjom służącym do wychwytywania CO₂, rurociągom służącym do transportu CO₂ ani składowiskom CO₂.

4. Bezpłatne uprawnienia przydziela się sieciom ciepłowniczym, jak również kogeneracji o wysokiej sprawności, określonej w dyrektywie 2004/8/WE, w celu zaspokojenia ekonomicznie uzasadnionego popytu, w odniesieniu do wytwarzania energii cieplnej lub chłodu. W każdym roku następującym po roku 2013 całkowity przydział uprawnień dla

takich instalacji w odniesieniu do wytwarzania energii cieplnej jest korygowany współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.

5. Maksymalna roczna liczba uprawnień, która stanowi podstawę obliczania liczby uprawnień dla instalacji, które nie są objęte ust. 3 oraz nie są nowymi instalacjami, nie może przekraczać sumy:

- całkowitej rocznej liczby uprawnień w całej Wspólnocie, określonej zgodnie z art. 9, pomnożonej przez udział emisji pochodzących z instalacji, które nie są objęte ust. 3, w całkowitej wielkości średnich zweryfikowanych emisji w latach 2005–2007 pochodzących z instalacji objętych systemem wspólnotowym w latach 2008–2012, oraz
- całkowitej wielkości średnich rocznych zweryfikowanych emisji w latach 2005–2007 z instalacji, które są objęte systemem wspólnotowym począwszy od roku 2013 i nie są objęte ust. 3, skorygowanej współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.

Jeśli jest to konieczne, stosuje się jednolity międzysektorowy współczynnik korygujący.

6. Państwa członkowskie mogą również przyjąć środki finansowe na rzecz sektorów lub podsektorów, które uznaje się za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji z powodu przenoszenia kosztów związanych z emisją gazów cieplarnianych w ceny energii, w celu kompensacji tych kosztów i w przypadku gdy takie środki finansowe są zgodne z mającymi zastosowanie zasadami pomocy państwa oraz z tymi, które będą przyjęte w tej dziedzinie.

Środki te opierają się na określanych wskaźnikach *ex ante* średnich emisji CO₂ przypadających na jednostkę produkcji. Wskaźniki *ex ante* są obliczane dla danego sektora lub podsektora jako iloczyn zużycia energii przypadającej na jednostkę produkcji odpowiadającej najbardziej wydajnym dostępnym technologiom i emisji CO₂ odpowiedniej europejskiej struktury produkcji energii elektrycznej.

7. Pięć procent liczby uprawnień w całej Wspólnocie, określonej zgodnie z art. 9 i 9a dla okresu 2013–2020, jest rezerwowanych dla nowych instalacji jako maksymalna liczba uprawnień, która może być im przydzielona zgodnie z zasadami przyjętymi na mocy ust. 1 niniejszego artykułu. Uprawnienia znajdujące się w tej ogólnowspólnotowej rezerwie, które nie są przydzielone nowym instalacjom ani wykorzystane zgodnie z ust. 8, 9 lub 10 niniejszego artykułu w latach 2013–2020, zostają sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie, z uwzględnieniem poziomu, do którego instalacje w państwach członkowskich wykorzystywały tę rezerwę, zgodnie z art. 10 ust. 2, oraz — w odniesieniu do szczegółowych ustaleń i harmonogramu — zgodnie z art. 10 ust. 4, jak również z odpowiednimi przepisami wykonawczymi.

Liczba przydzielonych uprawnień jest korygowana współczynnikiem liniowym, o którym mowa w art. 9.

Nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień w odniesieniu do jakiegokolwiek wytwarzania energii elektrycznej przez nowe instalacje.

Do 31 grudnia 2010 r. Komisja przyjmuje zharmonizowane zasady dotyczące stosowania definicji »nowej instalacji«, w szczególności w związku z definicją »znaczącej rozbudowy« instalacji.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

8. Do 300 milionów uprawnień z rezerwy dla nowych instalacji jest dostępne do dnia 31 grudnia 2015 r. w celu wsparcia budowy i uruchomienia nie więcej niż 12 komercyjnych projektów demonstracyjnych, których celem jest bezpieczne dla środowiska wychwytywanie i geologiczne składowanie CO₂ (CCS), oraz projektów demonstracyjnych w zakresie innowacyjnych technologii energetyki odnawialnej na terytorium Unii.

Uprawnienia zostają udostępnione dla wsparcia projektów demonstracyjnych przewidujących rozwój szeregu technologii CCS oraz innowacyjnych technologii energetyki odnawialnej, które nie są jeszcze ekonomicznie opłacalne, w równomiernie rozmieszczonych pod względem geograficznym lokalizacjach. Przyznanie uprawnień jest uzależnione od zweryfikowanego zapobiegania emisjom CO₂.

Projekty wybierane są na podstawie obiektywnych i przejrzystych kryteriów, obejmujących wymogi dzielenia się wiedzą. Takie kryteria i środki przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3, oraz podaje do wiadomości publicznej.

Rezerwuje się uprawnienia dla projektów spełniających kryteria, o których mowa w akapicie trzecim. Wsparcie dla tych projektów jest udzielane za pośrednictwem państw członkowskich i ma charakter uzupełniający w stosunku do podstawowego współfinansowania ze strony prowadzącego instalację. Mogłyby one być również współfinansowane przez dane państwo członkowskie, a także za pomocą innych instrumentów. Żaden projekt nie otrzymuje w ramach mechanizmu określonego w niniejszym ustępie wsparcia przekraczającego 15 % całkowitej liczby uprawnień dostępnych na ten cel. Uprawnienia te uwzględnia się na mocy ust. 7.

9. Litwa, która — zgodnie z art. 1 protokołu nr 4 dotyczącego elektrowni atomowej w Ignalinie na Litwie, załączonego do Aktu przystąpienia z 2003 r. — zobowiązała się do zamknięcia reaktora nr 2 tej elektrowni do dnia 31 grudnia 2009 r., może — jeżeli poziom całkowitych zweryfikowanych emisji Litwy w latach 2013–2015 w systemie wspólnotowym przekroczy sumę bezpłatnych uprawnień wydanych instalacjom na Litwie na emisje związane z wytwarzaniem energii elektrycznej w tym okresie oraz trzy ósme uprawnień, które mają być sprzedane przez Litwę na aukcji w latach 2013–2020 — żądać przyznania uprawnień z rezerwy aukcyjnej dla nowych instalacji zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w art. 10 ust. 4. Maksymalna wielkość takich uprawnień odpowiada zweryfikowanym emisjom przekraczającym dopuszczalny poziom w tym okresie w zakresie, w jakim nadwyżka ta wynika ze zwiększenia emisji z wytwarzania energii elektrycznej, pomniejszonej o ilość, o jaką uprawnienia w tym państwie członkowskim w latach 2008–2012 przekroczyły zweryfikowane emisje w systemie wspólnotowym na Litwie w tym okresie. Wszelkie takie uprawnienia uwzględnia się na mocy ust. 7.

10. Każde państwo członkowskie, którego sieć elektryczna jest wzajemnie połączona z Litwą i którego import z Litwy na własny użytek w roku 2007 przekroczył 15 % krajowego zużycia energii oraz w którym emisje zwiększyły się w związku z inwestycjami w nowy system wytwarzania energii elektrycznej, może odpowiednio stosować ust. 9 na warunkach przewidzianych w tym ustępie.

11. Z zastrzeżeniem art. 10b, w roku 2013 liczba bezpłatnych uprawnień przydzielonych na mocy ust. 4 do 7 niniejszego artykułu wynosi 80 % liczby uprawnień określonej zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 1. Następnie liczba bezpłatnych uprawnień jest corocznie zmniejszana o taką samą wielkość aż do osiągnięcia poziomu 30 % w roku 2020, w celu osiągnięcia całkowitej likwidacji przydziałów bezpłatnych uprawnień w roku 2027.

12. Z zastrzeżeniem art. 10b, w 2013 r. i w każdym kolejnym roku do 2020 r. instalacjom w sektorach lub w podsektorach narażonych na znaczące ryzyko ucieczki emisji przydzielane są na podstawie ust. 1 bezpłatne uprawnienia w wysokości 100 % liczby określonej zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 1.

13. Do dnia 31 grudnia 2009 r., a następnie co pięć lat, po omówieniu tej kwestii w ramach Rady Europejskiej, Komisja określa wykaz sektorów lub podsektorów, o których mowa w ust. 12, na podstawie kryteriów, o których mowa w ust. 14–17.

Co roku Komisja z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego może dodać sektor lub podsektor do wykazu, o którym mowa w akapicie pierwszym, jeżeli można wykazać w oparciu o sprawozdanie analityczne, że ten sektor lub podsektor spełnia kryteria określone w ust. 14 do 17 w następstwie zmiany, która wywarła znaczny wpływ na działalność tego sektora lub podsektora.

Do celów wprowadzenia w życie niniejszego artykułu Komisja konsultuje się z państwami członkowskimi, z danymi sektorami lub podsektorami i z innymi zainteresowanymi stronami.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmowane są zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

14. W celu określenia sektorów lub podsektorów, o których mowa w ust. 12, Komisja ocenia na poziomie wspólnotowym możliwości przeniesienia przez dany sektor lub podsektor, na odpowiednim poziomie dezagregacji, kosztów pośrednich wymaganych uprawnień oraz kosztów pośrednich powodowanych wyższymi cenami energii wynikających z wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy, w ceny produktów bez znaczącej utraty udziału rynkowego na korzyść instalacji poza Wspólnotą, które cechuje większa emisyjność CO₂. Oceny te opierają się na średniej cenie uprawnienia do emisji CO₂, zgodnie z dokonaną przez Komisję oceną wpływu dołączonego do pakietu środków wdrażających cele UE w zakresie zmian klimatu i energii ze źródeł odnawialnych do roku 2020 oraz, o ile są one dostępne, na danych dotyczących handlu, produkcji i wartości dodanej z trzech ostatnich lat dla każdego sektora lub podsektora.

15. Sektor lub podsektor uważany jest za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, jeżeli:

- a) suma dodatkowych kosztów bezpośrednich i pośrednich spowodowanych wprowadzeniem w życie niniejszej dyrektywy prowadziłaby do znacznego wzrostu kosztów produkcji obliczonych jako stosunek do wartości dodanej brutto, w wysokości co najmniej 5 %; oraz
- b) intensywność handlu z krajami trzecimi określona jako stosunek między całkowitą wartością eksportu do krajów trzecich powiększona o wartość importu z krajów trzecich, a całkowitą wielkością rynku Wspólnoty (roczny obrót i całkowita wartość importu z krajów trzecich) wynosi powyżej 10 %.

16. Niezależnie od ust. 15, sektor lub podsektor uważany jest również za narażony na znaczące ryzyko ucieczki emisji, jeżeli:

- a) suma dodatkowych kosztów bezpośrednich i pośrednich spowodowanych wprowadzeniem w życie niniejszej dyrektywy prowadziłaby do wysokiego wzrostu kosztów produkcji obliczonych jako stosunek do wartości dodanej brutto, w wysokości co najmniej 30 %; lub
- b) intensywność handlu z krajami trzecimi określona jako stosunek między całkowitą wartością eksportu do krajów trzecich powiększona o wartość importu z krajów trzecich, a całkowitą wielkością rynku Wspólnoty (roczny obrót i całkowita wartość importu z krajów trzecich) wynosi powyżej 30 %.

17. Wykaz, o którym mowa w ust. 13, może zostać uzupełniony po dokonaniu oceny ilościowej, z uwzględnieniem — w przypadku gdy dostępne są odpowiednie dane — następujących elementów:

- a) zakresu, w jakim dla poszczególnych instalacji w danym sektorze lub podsektorze możliwe jest zmniejszenie poziomów emisji lub zużycia energii elektrycznej, w tym, w stosownych przypadkach, zwiększenia kosztów produkcji, jakie może spowodować powiązana inwestycja, na przykład przez zastosowanie najbardziej wydajnych technik;
- b) obecnej i przewidywanej charakterystyki rynku, w tym w przypadku gdy intensywność handlu lub współczynniki wzrostu kosztów bezpośrednich i pośrednich są bliskie jednej z wartości progowych wspomnianych w ust. 16;
- c) marży jako potencjalnego wskaźnika inwestycji długoterminowej lub decyzji o przeniesieniu produkcji;

18. Wykaz, o którym mowa w ust. 13, jest ustalany z uwzględnieniem — w przypadku gdy dostępne są odpowiednie dane — następujących elementów:

- a) zakresu, w jakim kraje trzecie reprezentujące decydującą część światowej produkcji w sektorach lub podsektorach uważanych za zagrożone ryzykiem ucieczki emisji, zobowiązują się do zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych w odpowiednich sektorach i podsektorach

w porównywalnym zakresie jak we Wspólnocie oraz w takim samym okresie; oraz

- b) zakres, w jakim wydajność instalacji znajdujących się w tych krajach w zakresie zmniejszenia emisji jest porównywalna z wydajnością we Wspólnocie.

19. Nie przydziela się żadnych bezpłatnych uprawnień instalacjom, które zaprzestały działalności, chyba że prowadzący instalację wykaże właściwemu organowi, że instalacja ta wznowi produkcję w określonym i rozsądnym czasie. Instalacje, których zezwolenie na emisję gazów cieplarnianych wygasło lub zostało cofnięte oraz instalacje, które z przyczyn technicznych nie mogą funkcjonować lub wznowić działalności, uważa się za instalacje, które zaprzestały działalności.

20. Wśród środków przyjętych na mocy ust. 1 Komisja przyjmuje środki określające instalacje, które częściowo zaprzestały działalności lub znacząco zmniejszyły swą moc wytwórczą, oraz w stosownych przypadkach środki dotyczące dostosowania poziomu przydzielonych im bezpłatnych uprawnień.

Artykuł 10b

Środki wsparcia niektórych sektorów energochłonnych w przypadku ucieczki emisji

1. Do dnia 30 czerwca 2010 r. Komisja, w świetle wyniku negocjacji międzynarodowych i osiągniętego w ich ramach porozumienia co do zakresu redukcji emisji gazów cieplarnianych w skali światowej, oraz po konsultacjach ze wszystkimi właściwymi partnerami społecznymi, przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie analityczne oceniające sytuację energochłonnych sektorów lub podsektorów, które zostały uznane za narażone na znaczące ryzyko ucieczki emisji. Sprawozdaniu temu towarzyszą wszelkie odpowiednie wnioski, które mogą obejmować:

- a) dostosowanie udziału bezpłatnych uprawnień otrzymanych przez te sektory lub podsektory na mocy art. 10a;
- b) włączenia do systemu wspólnotowego importerów produktów wytwarzanych przez sektory lub podsektory określone zgodnie z art. 10a;
- c) ocenę wpływu ucieczki emisji na bezpieczeństwo energetyczne państw członkowskich, w szczególności w przypadku gdy połączenia elektryczne z resztą Unii są niewystarczające oraz w przypadku gdy istnieją połączenia elektryczne z krajami trzecimi oraz stosowne środki w tym zakresie.

Przy rozważaniu, które środki są właściwe, uwzględnia się również wszelkie wiążące porozumienia sektorowe prowadzące do redukcji emisji gazów cieplarnianych w skali światowej, w skali wymaganej do skutecznej walki ze zmianami klimatu, które można monitorować, weryfikować i które są przedmiotem obowiązkowych ustaleń dotyczących ich egzekwowania.

2. Do dnia 31 marca 2011 r. Komisja ocenia, czy podjęte decyzje dotyczące udziału bezpłatnych uprawnień otrzymanych przez sektory lub podsektory zgodnie z ust. 1, w tym skutek ustanowienia wskaźników *ex ante* zgodnie z art. 10a ust. 2, mogą znacząco wpłynąć na liczbę uprawnień, które mają być sprzedawane na aukcjach przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. b), w porównaniu ze scenariuszem przewidującym pełny system aukcyjny dla wszystkich sektorów w 2020 r. W stosownych przypadkach Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie odpowiednie wnioski, biorąc pod uwagę ich ewentualne skutki dystrybucyjne.

Artykuł 10c

Możliwość przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień na modernizację wytwarzania energii elektrycznej

1. W drodze odstępstwa od art. 10a ust. 1–5, państwa członkowskie mogą przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, które funkcjonowały przed dniem 31 grudnia 2008 r. lub instalacjom wytwarzającym energię elektryczną, w przypadku których proces inwestycyjny faktycznie wszczęto do tego dnia, pod warunkiem że spełniony jest jeden z następujących warunków:

- a) w roku 2007 krajowa sieć energii elektrycznej nie była pośrednio lub bezpośrednio połączona z siecią systemu połączeń wzajemnych, którą zarządza Unia ds. Koordynacji Przesyłu Energii Elektrycznej w Europie (UCTE);
- b) w roku 2007 krajowa sieć energii elektrycznej była jedynie bezpośrednio lub pośrednio połączona z siecią zarządzaną przez Unię ds. Koordynacji Przesyłu Energii Elektrycznej w Europie (UCTE) poprzez jedną linię o mocy przesyłowej mniejszej niż 400 MW; lub
- c) w roku 2006 ponad 30 % energii elektrycznej było wytwarzane z paliwa kopalnego jednego rodzaju, a PKB na mieszkańca w cenach rynkowych nie przekroczył 50 % średniego PKB na mieszkańca w cenach rynkowych we Wspólnocie.

Dane państwo członkowskie przedkłada Komisji krajowy plan przewidujący inwestycje w zakresie modernizacji i poprawy infrastruktury oraz czystych technologii. Plan ten przewiduje również dywersyfikację struktury energetycznej i źródeł dostaw na wielkość odpowiadającą w możliwym zakresie wartości rynkowej bezpłatnych uprawnień przydzielonych w odniesieniu do zamierzonych inwestycji, przy jednoczesnym uwzględnieniu potrzeby jak największego ograniczenia bezpośrednio z tym związanych podwyżek cen. Dane państwo członkowskie co roku przedkłada Komisji sprawozdanie dotyczące inwestycji w zakresie poprawy infrastruktury i czystych technologii. W tym celu mogą być brane pod uwagę inwestycje podjęte od dnia 25 czerwca 2009.

2. Przydzielone przejściowo bezpłatne uprawnienia są odejmowane od liczby uprawnień, jakie dane państwo członkowskie mogłoby w zamian sprzedać na aukcji zgodnie z art. 10 ust. 2. W 2013 r. całkowita liczba przydzielonych przejściowo bezpłatnych uprawnień nie przekroczy 70 %

średniej rocznej ilości zweryfikowanych emisji za lata 2005–2007 wytwórców energii elektrycznej dla wielkości odpowiadającej ostatecznej wielkości krajowego zużycia brutto danego państwa członkowskiego, a następnie jest on stopniowo zmniejszany aż do całkowitej likwidacji przydziałów bezpłatnych uprawnień w roku 2020. W przypadku państw członkowskich, które nie uczestniczyły w systemie wspólnotowym w 2005 r., odpowiednie emisje są obliczane na podstawie ich zweryfikowanych emisji systemu wspólnotowego w ramach systemu wspólnotowego w roku 2007.

Dane państwo członkowskie może określić, że uprawnienia przydzielone zgodnie z niniejszym artykułem mogą być wykorzystane przez prowadzącego daną instalację jedynie w celu przedstawienia do rozliczenia uprawnień zgodnie z art. 12 ust. 3 w odniesieniu do emisji pochodzących z tej samej instalacji w roku, w którym uprawnienia zostały przydzielone.

3. Przydziały uprawnień dla prowadzących instalacje są dokonywane w oparciu o przydział uprawnień w ramach zweryfikowanych emisji z lat 2005–2007 lub wskaźniki wydajności *ex ante* oparte na średniej ważonej poziomów emisji gazów cieplarnianych powstających w najmniej emisyjnych technologiach wytwarzania energii elektrycznej we Wspólnocie dla instalacji wykorzystujących różne paliwa. Ważenie może odzwierciedlać udziały przypadające na poszczególne paliwa wykorzystywane do wytwarzania energii elektrycznej w danym państwie członkowskim. Komisja może, zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, dostarczyć wytycznych w celu zapewnienia, aby metodologia przydziału uprawnień pozwalała uniknąć nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji i minimalizowała negatywny wpływ na zachęty do zmniejszania emisji.

4. Każde państwo członkowskie, stosując niniejszy artykuł, wymaga od korzystających z niniejszych zapisów wytwórców energii elektrycznej i operatorów sieci składania co 12 miesięcy sprawozdania z inwestycji, o których mowa w krajowym planie. Państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania w tej sprawie i podają je do publicznej wiadomości.

5. Każde państwo członkowskie zamierzające przydzielić uprawnienia na podstawie niniejszego artykułu przedkłada Komisji do dnia 30 września 2011 r. wniosek zawierający metodologię proponowanego przydziału uprawnień oraz poszczególne ich przydziały. Wniosek ten zawiera:

- a) dowód, że państwo członkowskie spełnia przynajmniej jeden z warunków określonych w ust. 1;
- b) wykaz instalacji, które ten wniosek obejmuje oraz liczbę uprawnień, które mają być przydzielone każdej instalacji zgodnie w ust. 3 oraz wytycznymi Komisji;
- c) krajowy plan, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi;
- d) przepisy dotyczące monitorowania i egzekucji w odniesieniu do zamierzonych inwestycji przewidzianych w krajowym planie;
- e) informacje wykazujące, że przydziały uprawnień nie stwarzają nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji.

6. Komisja ocenia wnioski uwzględniając elementy określone w ust. 5 i może odrzucić wniosek lub dowolny jego element w okresie sześciu miesięcy po otrzymaniu odpowiednich informacji.

7. Dwa lata przed końcem okresu, w którym państwo członkowskie może przydzielić przejściowo bezpłatne uprawnienia instalacjom wytwarzającym energię elektryczną funkcjonującym przed dniem 31 grudnia 2008 r., Komisja ocenia postępy poczynione w zakresie wdrażania krajowego planu. Jeżeli Komisja uzna — na wniosek danego państwa członkowskiego — że istnieje potrzeba ewentualnego wydłużenia tego okresu, może ona przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie stosowne wnioski zawierające warunki, które należałoby spełnić w przypadku wydłużenia tego okresu.”;

13) artykuły 11 i 11a otrzymują brzmienie:

„Artykuł 11

Krajowe środki wykonawcze

1. Każde z państw członkowskich publikuje i przedkłada Komisji do dnia 30 września 2011 r. wykaz instalacji na jego terytorium objętych zakresem niniejszej dyrektywy oraz wszelkich bezpłatnych uprawnień przydzielonych każdej z instalacji na jego terytorium, obliczonych zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 10a ust. 1 i art. 10c.

2. Do dnia 28 lutego każdego roku właściwe organy wydają liczbę uprawnień, które mają być przydzielone w danym roku, obliczonych zgodnie z art. 10, 10a i 10c.

3. Państwa członkowskie mogą nie wydać bezpłatnych uprawnień na mocy ust. 2 instalacjom, których Komisja odmówiła wpisania do wykazu, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 11a

Wykorzystywanie w systemie wspólnotowym jednostek CER i ERU pochodzących z projektów realizowanych przed wejściem w życie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu

1. Bez uszczerbku dla stosowania przepisów art. 28 ust. 3 i 4, stosuje się przepisy ust. 2–7 niniejszego artykułu.

2. Prowadzący instalacje lub operatorzy statków powietrznych mogą zwrócić się do właściwego organu o wydanie im uprawnień ważnych począwszy od 2013 r., w zakresie, w jakim nie wykorzystali oni jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008–2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystanie jednostek na mocy ust. 8, w zamian za jednostki CER i ERU wydane w związku z redukcją emisji osiągniętą do 2012 r. w ramach tych rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008–2012.

Właściwy organ dokonuje takiej wymiany na wniosek do dnia 31 marca 2015 r.

3. Właściwe organy zezwalają prowadzącym instalacje lub operatorom statków powietrznych na wymianę

CER i ERU pochodzących z projektów, które zostały zarejestrowane przed rokiem 2013, wydanych w związku z redukcją emisji od 2013 roku, w zamian za uprawnienia ważne, począwszy od roku 2013, w zakresie, w jakim nie wykorzystali oni jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008–2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 8.

Akapit pierwszy stosuje się do CER i ERU dla wszystkich rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008–2012.

4. Właściwe organy zezwalają prowadzącym instalacje lub operatorom statków powietrznych na wymianę CER wydanych w związku z redukcją emisji od 2013 r. w zamian za uprawnienia z nowych projektów rozpoczętych od 2013 r. w krajach najsłabiej rozwiniętych, w zakresie, w jakim nie wykorzystali oni jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008–2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 8.

Akapit pierwszy stosuje się do jednostek CER dla wszystkich rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008–2012, do chwili ratyfikowania przez te kraje odpowiedniego porozumienia ze Wspólnotą lub do 2020 r., w zależności od tego, który z tych terminów przypada wcześniej.

5. Jednostki z tytułu projektów lub innych działań na rzecz redukcji emisji mogą być wykorzystywane w ramach systemu wspólnotowego zgodnie z porozumieniami zawartymi z krajami trzecimi, w których określone są poziomy wykorzystania, w zakresie, w jakim prowadzący instalacje lub operatorzy statków powietrznych nie wykorzystali jednostek CER i ERU przyznanych im przez państwa członkowskie na lata 2008–2012 lub w zakresie, w jakim udzielono im zezwolenia na wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 8, oraz w przypadku gdy do dnia 31 grudnia 2009 r. nie zakończono negocjacji w sprawie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu. Zgodnie z tymi porozumieniami, prowadzący instalacje lub operatorzy statków powietrznych mogą wykorzystywać jednostki z tytułu projektów realizowanych w tych krajach trzecich w celu wypełnienia swoich obowiązków w ramach systemu wspólnotowego.

6. Każde porozumienie, o którym mowa w ust. 5, przewiduje wykorzystywanie w ramach systemu wspólnotowego jednostek dla rodzajów projektów, które kwalifikowały się do wykorzystania w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008–2012, w tym technologii w zakresie energii ze źródeł odnawialnych i technologii energooszczędnych, które wspierają transfer technologii i zrównoważony rozwój. Każde takie porozumienie może również przewidywać wykorzystanie jednostek z projektów w przypadku gdy stosowany poziom bazowy jest poniżej poziomu przydziału bezpłatnych uprawnień w ramach środków, o których mowa w art. 10a, lub poniżej poziomów wymaganych na mocy przepisów wspólnotowych.

7. Po zawarciu międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, jedynie jednostki z projektów realizowanych w krajach trzecich, które ratyfikowały to porozumienie przyjmowane są w ramach systemu wspólnotowego od dnia 1 stycznia 2013 r.

8. Zezwala się wszystkim istniejącym prowadzącym instalacje na wykorzystywanie jednostek w okresie 2008–2020 do wielkości przydzielonej im na lata 2008–2012 lub do wielkości odpowiadającej wartości procentowej — która nie może być ustalona na poziomie poniżej 11 % — ich przydziału w okresie 2008–2012 r., w zależności od tego, która z tych wielkości jest najwyższa.

Prowadzący instalacje mogą wykorzystywać jednostki przekraczające 11 % przewidziane w pierwszym akapicie, do określonej wielkości, tak aby ich łączne przydziały bezpłatnych uprawnień w okresie od 2008 do 2012 r. oraz łączne zezwolenie dotyczące jednostek z tytułu projektów były równe pewnej wartości procentowej zweryfikowanych emisji w okresie od 2005 do 2007 r.

Nowe instalacje, w tym nowe instalacje w latach 2008–2012, które nie otrzymały bezpłatnych uprawnień ani zezwolenia na wykorzystywanie jednostek CER i ERU w latach 2008–2012 oraz nowe sektory mogą wykorzystywać jednostki do wielkości odpowiadającej wartości procentowej — ustalonej na poziomie nie niższym niż 4,5 % — swoich zweryfikowanych emisji w okresie od 2013 do 2020 r. Operatorzy statków powietrznych mogą wykorzystywać jednostki do wielkości odpowiadającej wartości procentowej — ustalonej na poziomie nie niższym niż 1,5 % — swoich zweryfikowanych emisji w okresie od 2013 do 2020 r.

Przyjmuje się środki mające na celu określenie dokładnej wartości procentowej mającej zastosowanie na mocy akapitów pierwszego, drugiego i trzeciego. Przynajmniej jedna trzecia dodatkowej wielkości, która ma być rozdzielona istniejącym prowadzącym instalacje w wysokości ponad pierwszą wartość procentową, o której mowa w pierwszym akapicie, zostaje przyznana prowadzącym instalacje posiadającym najniższy łączny poziom przydzielonych bezpłatnych uprawnień oraz wykorzystania jednostek z tytułu projektów w latach 2008–2012.

Środki te zapewniają, aby ogólne wykorzystanie przydzielonych jednostek nie przekraczało 50 % redukcji emisji w całej Wspólnocie poniżej poziomów z 2005 r. w istniejących sektorach w ramach systemu wspólnotowego w latach 2008–2020, oraz 50 % redukcji emisji w całej Wspólnocie poniżej poziomów z 2005 r. w nowych sektorach i w lotnictwie w okresie od daty ich włączenia do systemu wspólnotowego do 2020 r.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

9. Od dnia 1 stycznia 2013 r. mogą zostać zastosowane środki mające na celu ograniczenie wykorzystywania określonych jednostek z tytułu pewnych rodzajów projektów.

Środki te powinny również określać datę, od której wykorzystywanie jednostek na mocy ust. 1–4 ma być zgodne z tymi środkami. Datę tę ustala się najwcześniej na sześć miesięcy po przyjęciu środków lub najpóźniej na trzy lata od ich przyjęcia.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 2. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja rozpatruje możliwość przedłożenia komitetowi projektu środków, które mają być podjęte.”;

14) w art. 11b ust. 1 dodaje się następujący akapit:

„Wspólnota i jej państwa członkowskie zatwierdzają wyłącznie te projekty, w przypadku których wszyscy uczestnicy projektu mają główne siedziby w kraju, który zawarł międzynarodowe porozumienie dotyczące takich projektów, lub w kraju lub jednostce subfederalnej lub regionalnej, które są powiązane ze systemem wspólnotowym zgodnie z art. 25.”;

15) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Do dnia 31 grudnia 2010 r. Komisja bada, czy rynek uprawnień do emisji jest wystarczająco chroniony przed wykorzystywaniem poufnych informacji lub manipulacją rynkową, oraz w stosownych przypadkach przedstawia wnioski w celu zapewnienia takiej ochrony. Odpowiednie przepisy dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) (*) mogą być po odpowiednim dostosowaniu stosowane do handlu towarami.

(*) Dz.U. L 96 z 12.4.2003, s. 16.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Obowiązek przedstawienia uprawnień do rozliczenia nie powstaje w związku z emisjami CO₂ zweryfikowanym jako wychwycony i przetransportowany do stałego składowania do instalacji, dla której zezwolenie obowiązuje zgodnie z przepisami dyrektywy 2009/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie geologicznego składowania dwutlenku węgla (*).

(*) Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114”;

c) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„5. ust. 1 i 2 stosuje się bez uszczerbku dla art. 10c.”;

16) artykuł 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Ważność uprawnień

1. Uprawnienia wydawane począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. są ważne w odniesieniu do emisji w okresach ośmiu lat rozpoczynających się dnia 1 stycznia 2013 r.

2. Po upływie czterech miesięcy od rozpoczęcia każdego z okresów, o którym mowa w ust. 1, uprawnienia, które straciły ważność i nie zostały przedstawione do rozliczenia ani umorzone zgodnie z art. 12, zostają umorzone przez właściwy organ.

Państwa członkowskie wydają uprawnienia podmiotom na obecny okres w celu zastąpienia wszelkich uprawnień znajdujących się w ich posiadaniu, które są umorzone zgodnie z akapitem pierwszym.”;

17) artykuł 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

Monitorowanie i raportowanie emisji

1. Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przyjmie rozporządzenie w sprawie monitorowania i raportowania emisji oraz, w stosownych przypadkach, danych dotyczących działań, związanych z rodzajami działań wymienionymi w załączniku I, dla monitorowania i raportowania danych dotyczących tonokilometrów do celów wniosku na mocy art. 3e lub 3f, opierające się na zasadach monitorowania i raportowania określonych w załączniku IV i które w wymogach dotyczących monitorowania i raportowania dotyczących każdego gazu cieplarnianego określa potencjał danego gazu w zakresie powodowania globalnego efektu cieplarnianego.

Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

2. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia najbardziej dokładne i aktualne dostępne dowody naukowe, w szczególności zgromadzone przez IPCC, i może również określać wymogi dla prowadzących instalacje w zakresie raportowania emisji związanych z produkcją towarów przez energochłonne sektory przemysłu poddane międzynarodowej konkurencji. Rozporządzenie to może również określać wymogi w zakresie niezależnej weryfikacji tych informacji.

Wymogi te mogą obejmować raportowanie poziomów emisji związanych z wytwarzaniem energii elektrycznej objętych systemem wspólnotowym, na potrzeby produkcji tych towarów.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby każdy prowadzący instalację lub operator statku powietrznego monitorował emisje z tej instalacji w każdym roku kalendarzowym, lub, od dnia 1 stycznia 2010 r., ze statku powietrznego, który eksploatuje, oraz składał właściwemu organowi raporty w tym zakresie po zakończeniu tego roku, zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w ust. 1.

4. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, może obejmować wymogi dotyczące stosowania zautomatyzowanych systemów i formatów wymiany danych w celu zharmonizowania komunikacji dotyczącej planu monitorowania, raportów rocznych emisji i działań weryfikacyjnych pomiędzy prowadzącym instalację lub operatorem statku powietrznego, audytorem i właściwymi organami.”;

18) w art. 15 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Weryfikacja i akredytacja”;

b) dodaje się akapity w brzmieniu:

„Do dnia 31 grudnia 2011 r. Komisja przyjmie rozporządzenie w sprawie weryfikacji raportów emisji w oparciu o zasady określone w załączniku V oraz w sprawie akredytacji audytorów i nadzoru nad nimi. Określi ono warunki akredytacji i jej cofnięcia, wzajemnego uznawania i wzajemnej oceny jednostek akredytujących, stosownie do sytuacji.

Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.”;

19) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 15a

Ujawnianie informacji i tajemnica zawodowa

Państwa członkowskie i Komisja zapewniają, aby wszystkie decyzje i raporty dotyczące ilości oraz przydziału uprawnień, a także monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji były natychmiast ujawniane w sposób zapewniający zorganizowany i niedyskryminacyjny dostęp do takich informacji.

Informacje objęte tajemnicą zawodową nie mogą zostać ujawnione żadnej osobie ani organowi, z wyjątkiem ujawnienia zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami ustawowymi, wykonawczymi lub administracyjnymi.”;

20) artykuł 16 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Sankcje za przekroczenie emisji dotyczące uprawnień wydanych począwszy od dnia 1 stycznia 2013 r. są podwyższone zgodnie z europejskim wskaźnikiem cen konsumpcyjnych.”;

21) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uprawnienia wydawane począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r. są rejestrowane w rejestrze wspólnotowym w celu wykonywania działań związanych z prowadzeniem kont rozliczeniowych otwartych w państwach członkowskich oraz przydziałem, przekazywaniem do rozliczenia i umorzeniem uprawnień na mocy rozporządzenia, o którym mowa w ust. 3.

Każde z państw członkowskich może w pełni wykonywać operacje dozwolone na mocy UNFCCC i protokołu z Kioto.”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Rozporządzenie, o którym mowa w ust. 3, zawiera odpowiednie warunki dotyczące rejestru wspólnotowego pozwalające na realizowanie transakcji oraz innych operacji służących wdrożeniu porozumień, o których mowa w art. 25 ust. 1 lit. b). Rozporządzenie to zawiera także procedury dotyczące zmiany rejestru wspólnotowego i rozwiązywania problemów z nim związanych w odniesieniu do kwestii wymienionych w ust. 1 niniejszego artykułu. Zawiera ono odpowiednie warunki dotyczące rejestru wspólnotowego w celu zapewnienia państwu członkowskim możliwości podejmowania inicjatyw związanych z poprawą wydajności, zarządzaniem kosztami administracyjnymi i kontrolą jakości.”;

22) w art. 21 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W sprawozdaniu tym zwraca się szczególną uwagę na uzgodnienia dotyczące przydziału uprawnień, funkcjonowania rejestrów, stosowania przepisów wykonawczych w zakresie monitorowania i raportowania oraz weryfikacji i akredytacji, jak również kwestie dotyczące przestrzegania przepisów niniejszej dyrektywy oraz statusu podatkowego uprawnień.”

b) ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja organizuje między właściwymi organami państw członkowskich wymianę informacji dotyczących kwestii przydziału, wykorzystywania ERU i CER w systemie wspólnotowym, funkcjonowania rejestrów, monitorowania, raportowania, weryfikacji, akredytacji, technologii informatycznych oraz zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy.”;

23) artykuł 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Zmiany w załącznikach

Załączniki do niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem załączników I, IIa i IIb, mogą być zmieniane w świetle sprawozdań przewidzianych w art. 21 oraz doświadczeń zgromadzonych w trakcie stosowania niniejszej dyrektywy. Załączniki IV i V mogą zostać zmienione w celu usprawnienia monitorowania, raportowania i weryfikacji emisji.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, między innymi poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.”;

24) w art. 23 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.”;

25) artykuł 24 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 24

Procedury jednostronnego włączania dodatkowych działań oraz gazów

1. Państwa członkowskie mogą od 2008 r. stosować handel uprawnieniami do emisji zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy do działań oraz gazów cieplarnianych, które nie są wymienione w załączniku I, uwzględniając wszystkie odpowiednie kryteria, w szczególności skutki dla rynku wewnętrznego, potencjalne zakłócenia konkurencji, integralność środowiskową systemu wspólnotowego oraz wiarygodność planowanego systemu monitorowania oraz raportowania, pod warunkiem że włączenie takich działań oraz gazów cieplarnianych jest zatwierdzone przez Komisję

a) zgodnie z procedurą regulacyjną, o której mowa w art. 23 ust. 2, jeżeli włączane dotyczy instalacji, które nie są objęte załącznikiem I, lub

b) zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3, jeżeli włączenie dotyczy działań i gazów cieplarnianych, które nie są wymienione w załączniku I. Środki te mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie.

2. Jeżeli włączenie dodatkowych działań oraz gazów zostało zatwierdzone, Komisja może jednocześnie zezwolić na wydanie dodatkowych uprawnień oraz może zezwolić innym państwom członkowskim na włączenie takich dodatkowych działań oraz gazów.

3. Z inicjatywy Komisji lub na wniosek państwa członkowskiego może zostać przyjęte rozporządzenie dotyczące monitorowania oraz raportowania emisji dotyczących działań, instalacji i gazów cieplarnianych, które nie są wymienione łącznie w załączniku I, jeżeli to monitorowanie i to raportowanie mogą zostać przeprowadzane z wystarczającą dokładnością.

Środek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.”;

26) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 24a

Zharmonizowane zasady dotyczące projektów służących zmniejszeniu emisji

1. W uzupełnieniu przepisów art. 24 dotyczących włączania mogą zostać przyjęte przepisy wykonawcze dotyczące wydawania uprawnień lub jednostek w związku z projektami zarządzanymi przez państwa członkowskie, które to projekty zmniejszają emisje gazów cieplarnianych nieobjętych systemem wspólnotowym.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

Wszelkie takie środki nie mogą prowadzić do dwukrotnego obliczania redukcji emisji ani nie utrudniają podejmowania innych środków w zakresie polityk mających na celu zmniejszanie emisji, które nie są objęte systemem wspólnotowym. Środki są przyjmowane jedynie wówczas, gdy nie jest możliwe włączenie zgodnie z art. 24, a w ramach kolejnego przeglądu systemu wspólnotowego rozważane jest zharmonizowane uwzględnienie tych emisji w całej Wspólnocie.

2. Mogą zostać przyjęte przepisy wykonawcze określające szczegółowe zasady przyznawania jednostek z tytułu projektów na poziomie wspólnotowym, o których mowa w ust. 1.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy poprzez jej uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 23 ust. 3.

3. Państwo członkowskie może odmówić wydania uprawnień lub jednostek dla niektórych rodzajów projektów, które powodują redukcję emisji gazów na ich własnym terytorium.

Takie projekty będą realizowane na podstawie porozumienia z państwem członkowskim, w którym projekt jest realizowany.”;

27) w art. 25 dodaje się ustępy w brzmieniu:

„1a. Możliwe jest zawieranie porozumień w celu zapewnienia wzajemnego uznawania uprawnień między systemem wspólnotowym, a zgodnymi z nim obowiązkowymi systemami handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych przewidującymi bezwzględne pułapy emisji, ustanowionymi w jakimkolwiek innym kraju lub w jednostce subfederalnej lub regionalnej.

1b. Możliwe jest zawieranie niewiążących porozumień z krajami trzecimi lub z jednostkami subfederalnymi lub regionalnymi w celu zapewnienia koordynacji administracyjnej i technicznej w odniesieniu do uprawnień wydawanych w systemie wspólnotowym lub w innych obowiązkowych systemach handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych przewidujących absolutne pułapy emisji.”;

28) artykuły 27, 28 i 29 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 27

Wyłączenie małych instalacji objętych równoważnymi środkami

1. Państwa członkowskie mogą, po przeprowadzeniu konsultacji z prowadzącym instalację, wyłączyć z zakresu systemu wspólnotowego instalacje, w przypadku których raportowane do właściwego organu emisje, z wyłączeniem emisji z biomasy, w każdym z trzech lat poprzedzających powiadomienie na mocy lit. a) wynosiły mniej niż 25 000 ton

ekwiwalentu dwutlenku węgla i które podczas spalania mają nominalną moc cieplną poniżej 35 MW oraz które są objęte środkami prowadzącymi do równoważnego wkładu na rzecz redukcji emisji, jeżeli dane państwo członkowskie spełnia następujące warunki:

- a) powiadamia Komisję o każdej tego rodzaju instalacji, określając zastosowane w odniesieniu do tej instalacji równoważne środki prowadzące do równoważnego wkładu na rzecz redukcji emisji, przed przedłożeniem wykazu instalacji zgodnie z art. 11 ust. 1, a najpóźniej w chwili przekazania tego wykazu Komisji;
- b) potwierdza, że stosowane są uzgodnienia w zakresie monitorowania mające na celu ocenę, czy w którymkolwiek roku kalendarzowym emisje z jakichkolwiek instalacji wyniosły 25 000 lub więcej ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, z wyłączeniem emisji z biomasy. Państwa członkowskie mogą umożliwić stosowanie uproszczonych środków monitorowania, raportowania oraz weryfikacji w odniesieniu do instalacji, których roczna średnia wielkość zweryfikowanych emisji w latach 2008–2010 wynosi poniżej 5000 ton rocznie, zgodnie z art. 14;
- c) potwierdza, że jeżeli jakkolwiek instalacja w którymkolwiek roku kalendarzowym emituje 25 000 lub więcej ton ekwiwalentu dwutlenku węgla, z wyłączeniem emisji z biomasy, lub jeżeli środki mające zastosowanie do tej instalacji i prowadzące do równoważnego wkładu na rzecz redukcji emisji, przestaną obowiązywać, instalacja zostanie ponownie włączona do systemu wspólnotowego;
- d) publikuje informacje, o których mowa w lit. a), b) i c), w celu umożliwienia opinii publicznej wyrażenia swojego stanowiska na ich temat.

Szpitala również mogą zostać wyłączone, jeżeli podejmą równoważne środki.

2. Jeżeli po okresie trzech miesięcy od daty powiadomienia w celu umożliwienia opinii publicznej wyrażenia swojego stanowiska Komisja nie zgłasza zastrzeżeń, uznaje się, że wyłączenie zostało zatwierdzone.

Po przedstawieniu do rozliczenia uprawnień w odniesieniu do okresu, w którym instalacja jest objęta systemem wspólnotowym, instalacja zostaje wyłączona z systemu, a państwo członkowskie nie wydaje jej już żadnych bezpłatnych uprawnień na mocy art. 10a.

3. Jeśli instalacja zostaje ponownie włączona do systemu wspólnotowego na mocy ust. 1 lit. c), wszelkie uprawnienia wydane na mocy art. 10 lit. a) przyznawane są poczynając od roku ponownego włączenia. Uprawnienia wydane tym instalacjom są odliczane od liczby uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji na mocy art. 10 ust. 2 przez państwo członkowskie, w którym instalacja się znajduje.

Wszelkie takie instalacje pozostają w systemie wspólnotowym przez pozostałą część okresu handlu.

4. W przypadku instalacji, które nie zostały włączone do systemu wspólnotowego w latach 2008–2012, zastosowanie mogą mieć uproszczone wymogi dotyczące monitorowania, raportowania i weryfikacji w celu określenia emisji podczas trzech lat poprzedzających powiadomienie na mocy ust. 1 lit. a).

Artykuł 28

Dostosowania mające zastosowanie w związku z zatwierdzeniem przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu

1. W okresie trzech miesięcy od podpisania przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu prowadzącego do osiągnięcia do 2020 r. obowiązkowej redukcji emisji gazów cieplarnianych o ponad 20 % w porównaniu z poziomami z 1990 r., jak odzwierciedla to zobowiązanie dotyczące 30 % redukcji podjęte przez Radę Europejską w marcu 2007 r., Komisja przedkłada sprawozdanie oceniające w szczególności następujące elementy:

- a) charakter środków uzgodnionych w ramach negocjacji międzynarodowych, jak również zobowiązania podjęte przez inne kraje rozwinięte do redukcji emisji porównywalnej do zobowiązań Wspólnoty w tym zakresie oraz zobowiązania podjęte przez bardziej zaawansowane gospodarczo kraje rozwijające się do odpowiedniego udziału w tych wysiłkach stosownie do ich zadań i do możliwości każdego z nich;
- b) konsekwencje porozumienia międzynarodowego w sprawie zmian klimatu, a tym samym opcje wymagane na poziomie wspólnotowym w celu przejścia do bardziej ambitnego celu 30 % redukcji w sposób zrównoważony, przejrzysty i sprawiedliwy, z uwzględnieniem dokonania w pierwszym okresie zobowiązań z protokołu z Kioto;
- c) konkurencyjność wspólnotowego przemysłu wytwórczego w kontekście ryzyka ucieczki emisji;
- d) wpływ międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu na inne działy gospodarki wspólnotowej;
- e) wpływ na wspólnotowy sektor rolnictwa, w tym ryzyko ucieczki emisji;
- f) stosowne warunki uwzględniania emisji i usuwania emisji związanych z użytkowaniem gruntów, zmianami typu użytkowania gruntów oraz leśnictwem we Wspólnotę;
- g) zalesianie, ponowne zalesianie, zapobieganie wylesianiu i niszczeniu lasów w krajach trzecich w przypadku ustanowienia jakiegokolwiek uznawanego międzynarodowo systemu w tym kontekście;
- h) potrzeba dodatkowych wspólnotowych polityk i środków w perspektywie podejmowanych przez Wspólnotę i państwa członkowskie zobowiązań dotyczących redukcji emisji gazów cieplarnianych.

2. W oparciu o sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, Komisja w stosownych przypadkach przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie wniosek zmieniający niniejszą

dyrektywę zgodnie z ust. 1, z myślą o wejściu w życie dyrektywy zmieniającej po zatwierdzeniu przez Wspólnotę międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu oraz w perspektywie zobowiązania dotyczącego redukcji emisji, które ma zostać zrealizowane na mocy tego porozumienia.

Wniosek ten opiera się na zasadach przejrzystości, efektywności ekonomicznej i kosztowej, a także na zasadach sprawiedliwości i solidarności w ramach podziału wysiłków między państwa członkowskie.

3. Wniosek ten w stosownych przypadkach umożliwia prowadzącym instalacje wykorzystywanie, obok jednostek przewidzianych w niniejszej dyrektywie, także jednostek CER, ERU lub innych zatwierdzonych jednostek pochodzących z krajów trzecich, które ratyfikowały międzynarodowe porozumienie w sprawie zmian klimatu.

4. W stosownych przypadkach wniosek obejmuje również wszelkie inne środki potrzebne, aby pomóc w osiągnięciu obowiązkowej redukcji zgodnie z ust. 1 w przejrzysty, zrównoważony i sprawiedliwy sposób, a w szczególności obejmuje środki wykonawcze umożliwiające wykorzystywanie przez prowadzących instalacje w ramach systemu wspólnotowego dodatkowych rodzajów jednostek pochodzących z projektów, w odniesieniu do tych, o których mowa w art. 11a ust. 2–5, lub wykorzystywanie przez tych prowadzących instalacje innych mechanizmów utworzonych na podstawie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu.

5. Wniosek obejmuje odpowiednie środki przejściowe i zawieszające do czasu wejścia w życie międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu.

Artykuł 29

Sprawozdanie w celu zapewnienia lepszego funkcjonowania rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla

Jeżeli w oparciu o regularne sprawozdania dotyczące rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla, o których mowa w art. 10 ust. 5, Komisja posiada dowody na to, że rynek uprawnień do emisji dwutlenku węgla nie działa prawidłowo, przedstawia ona sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. W stosownych przypadkach do sprawozdania mogą być dołączone wnioski mające na celu zwiększenie przejrzystości rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla oraz przewidujące środki mające na celu poprawę jego funkcjonowania.”;

29) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 29a

Środki w przypadku nadmiernych zmian cen

1. Jeżeli przez okres dłuższy niż sześć kolejnych miesięcy ceny uprawnień są ponad trzykrotnie wyższe od średniej ceny uprawnień na europejskim rynku uprawnień do emisji dwutlenku węgla w dwóch poprzednich latach, Komisja niezwłocznie zwołuje posiedzenie komitetu ustanowionego na mocy art. 9 decyzji nr 280/2004/WE.

2. Jeżeli zmiany cen, o których mowa w ust. 1, nie korespondują ze zmianą zasadniczych cech rynku, może zostać podjęty jeden z następujących środków, w zależności od stopnia zmiany cen:

- a) umożliwienie państwom członkowskim przyspieszenia sprzedaży na aukcji części liczby uprawnień, która ma być sprzedana na aukcji;
- b) umożliwienie państwom członkowskim sprzedaży na aukcji do 25 % uprawnień z rezerwy dla nowych instalacji.

Powyższe środki przyjmowane są zgodnie z procedurą zarządzania przewidzianą w art. 23 ust. 4.

3. Wszelkie środki podejmowane są z uwzględnieniem w jak najwyższym stopniu sprawozdań przedłożonych przez Komisję Parlamentowi Europejskiemu i Radzie na mocy art. 29, jak również wszelkich innych odpowiednich informacji dostarczonych przez państwa członkowskie.

4. Uzgodnienia dotyczące stosowania tych przepisów określa rozporządzenie, o którym mowa w art. 10 ust. 4.”;

- 30) załącznik I zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszej dyrektywy;
- 31) dodaje się załączniki IIa i IIb w brzmieniu określonym w załączniku II do niniejszej dyrektywy;
- 32) skreśla się załącznik III.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2012 r.

Jednakże do dnia 31 grudnia 2009 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, dodanego na mocy art. 1 ust. 10 niniejszej dyrektywy, oraz przepisów art. 11 dyrektywy 2003/87/WE, zmienionego na mocy art. 1 ust. 13 niniejszej dyrektywy.

Państwa członkowskie stosują środki, o których mowa w akapicie pierwszym, od dnia 1 stycznia 2013 r. Przepisy określone w akapicie pierwszym i drugim przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą. Komisja informuje o tym pozostałe państwa członkowskie.

Artykuł 3

Przepisy przejściowe

Przepisy dyrektywy 2003/87/WE, zmienionej dyrektywą 2004/101/WE, dyrektywą 2008/101/WE i rozporządzeniem (WE) nr 219/2009, nadal stosuje się do dnia 31 grudnia 2012 r.

Artykuł 4

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 5

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 23 kwietnia 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący
H.-G. PÖTTERING

W imieniu Rady
Przewodniczący
P. NEČAS

ZAŁĄCZNIK I

Załącznik I do dyrektywy 2003/87/WE otrzymuje brzmienie:

„ZAŁĄCZNIK I

KATEGORIE DZIAŁAŃ, DO KTÓRYCH ZASTOSOWANIE MA NINIEJSZA DYREKTYWA

1. Instalacje lub części instalacji wykorzystywane do badań, rozwoju i testowania nowych produktów i procesów oraz instalacje wykorzystujące wyłącznie biomasę nie są objęte niniejszą dyrektywą.
2. Wartości progowe przedstawione poniżej na ogół odnoszą się do możliwości produkcyjnych lub wydajności produkcji. Jeżeli kilka działań należących do tej samej kategorii jest prowadzonych w tej samej instalacji, możliwości takich działań sumują się.
3. Gdy w celu podjęcia decyzji o włączeniu instalacji do systemu wspólnotowego przeprowadzane są obliczenia dotyczące całkowitej nominalnej mocy cieplnej instalacji, uwzględnia się sumę nominalnej mocy cieplnej wszystkich jednostek technicznych stanowiących część instalacji, w których dochodzi do spalania paliwa. Jednostki takie mogą obejmować wszystkie rodzaje kotłów, palników, turbin, ogrzewaczy, pieców, spalarni, pieców do kalcynacji, pieców do prażenia, osuszaczy, silników, ogniw paliwowych, urządzeń do spalania z wykorzystaniem pętli chemicznej, pochodni gazowych oraz urządzeń do wychwytywania termalnego lub katalitycznego po spalaniu. W obliczeniach tych nie uwzględnia się jednostek o nominalnej mocy cieplnej poniżej 3 MW oraz jednostek wykorzystujących wyłącznie biomasę. »Jednostki wykorzystujące wyłącznie biomasę« obejmują jednostki wykorzystujące paliwa kopalne wyłącznie podczas rozruchu lub wyłączeń.
4. Jeżeli jednostka służy do działań, dla których wartość progowa nie została określona jako całkowita nominalna moc cieplna, wartość progowa dla tego działania ma nadrzędne znaczenie przy podejmowaniu decyzji dotyczącej włączenia do systemu wspólnotowego.
5. W przypadku przekroczenia wartości progowej zdolności produkcyjnych jakiegokolwiek działania objętego niniejszym załącznikiem, wszystkie jednostki, w których dochodzi do spalania paliwa inne niż jednostki spalania odpadów niebezpiecznych lub odpadów komunalnych powinny być objęte zezwoleniem na emisję gazów cieplarnianych.
6. Od dnia 1 stycznia 2012 r. obejmuje to wszystkie loty, które kończą się lub rozpoczynają na lotnisku znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego, do którego zastosowanie ma Traktat.

Działania	Gazy cieplarniane
Spalanie paliw w instalacjach o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW (z wyjątkiem instalacji spalania odpadów niebezpiecznych lub komunalnych)	Dwutlenek węgla
Rafinowanie olejów mineralnych	Dwutlenek węgla
Produkcja koksu	Dwutlenek węgla
Instalacje prażenia lub spiekania rudy metalu (łącznie z rudą siarczkową)	Dwutlenek węgla
Produkcja surówki odlewniczej lub stali (pierwotny i wtórny wytop) łącznie z odlewaniem stałym, z wydajnością powyżej 2,5 ton na godzinę	Dwutlenek węgla
Produkcja lub obróbka metali żelaznych (w tym stopów żelaznych), w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW. Obróbka obejmuje między innymi walcownie, piece do ponownego ogrzewania, piece do wyżarzania, kuźnie, odlewnie oraz instalacje służące do powlekania i wytrawiania metali.	Dwutlenek węgla
Produkcja pierwotnego aluminium.	Dwutlenek węgla i perfluorowęglowodory
Produkcja wtórnego aluminium, w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW.	Dwutlenek węgla
Produkcja lub obróbka metali nieżelaznych, w tym produkcja stopów, rafinacja, odlewnictwo itp., w której wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej (w tym paliwa wykorzystywane jako czynniki redukujące) przekraczającej 20 MW.	Dwutlenek węgla

Działania	Gazy cieplarniane
Produkcja klinkieru cementowego w piecach obrotowych o zdolności produkcyjnej przekraczającej 500 ton dziennie lub innych piecach o zdolności produkcyjnej powyżej 50 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Produkcja wapna, lub kalcynacja dolomitu i magnezytu w piecach obrotowych lub innych piecach o zdolności produkcyjnej przekraczającej 50 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Wytwarzanie szkła, łącznie z włóknem szklanym, z wydajnością przepływu przekraczającą 20 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Produkcja wyrobów ceramicznych przez wypalanie, w szczególności produkcja dachówek, cegieł, cegieł ognioodpornych, kafelków, wyrobów kamionkowych i porcelany, o wydajności powyżej 75 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Wytwarzanie materiałów izolacyjnych z wełny mineralnej z wykorzystaniem szkła, surowców skalnych lub żużlu przy użyciu zdolności produkcyjnej przekraczającej 20 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Osuszanie lub kalcynacja gipsu lub produkcja płyt gipsowo-kartonowych i innych wyrobów gipsowych, jeżeli wykorzystywane są instalacje spalania o łącznej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	Dwutlenek węgla
Produkcja pulpy drzewnej lub innych materiałów włóknistych	Dwutlenek węgla
Produkcja papieru lub tektury o wydajności przekraczającej 20 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Produkcja sadzy, w tym karbonizacja substancji organicznych takich jak oleje mineralne, smoły, pozostałości krakowania i destylacji, jeżeli wykorzystywane są jednostki spalania o całkowitej nominalnej mocy cieplnej przekraczającej 20 MW	Dwutlenek węgla
Produkcja kwasu azotowego	Dwutlenek węgla i podtlenek azotu
Produkcja kwasu adypinowego	Dwutlenek węgla i podtlenek azotu
Produkcja kwasu glioksalowego i glioksyłowego	Dwutlenek węgla i podtlenek azotu
Produkcja amoniaku	Dwutlenek węgla
Produkcja chemikaliów organicznych luzem poprzez krakowanie, reformowanie, częściowe lub pełne utlenianie albo poprzez podobne procesy, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 100 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Produkcja wodoru (H ₂) i gazu do syntezy w drodze reformowania lub częściowego utleniania, przy zdolności produkcyjnej przekraczającej 25 ton dziennie	Dwutlenek węgla
Produkcja węgla sodowego (Na ₂ CO ₃) oraz wodorowęglanu sodu (NaHCO ₃)	Dwutlenek węgla
Wychwytywanie gazów cieplarnianych z instalacji objętych niniejszą dyrektywą celem ich transportu i geologicznego składowania w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE	Dwutlenek węgla
Transport gazów cieplarnianych rurociągami w celu ich geologicznego składowania w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE	Dwutlenek węgla
Geologiczne składowanie gazów cieplarnianych w składowisku dopuszczonym na mocy dyrektywy 2009/31/WE	Dwutlenek węgla

Działania	Gazy cieplarniane
<p data-bbox="284 259 375 282">Lotnictwo</p> <p data-bbox="284 315 914 394">Loty, które rozpoczynają się lub kończą na lotnisku znajdującym się na terytorium państwa członkowskiego, do którego zastosowanie mają postanowienia Traktatu.</p> <p data-bbox="284 423 520 450">Działania te nie obejmują:</p> <p data-bbox="284 479 914 633">a) lotów wykonywanych wyłącznie w celu przewozu — podczas oficjalnej misji — panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, szefów państw, szefów rządów i ministrów wchodzących w skład rządów innego państwa niż państwo członkowskie, w przypadku gdy jest to potwierdzone w odpowiednim polu planu lotu;</p> <p data-bbox="284 663 914 719">b) lotów wojskowych wykonywanych przez wojskowe statki powietrzne, lotów służby celnej i policji;</p> <p data-bbox="284 748 914 848">c) lotów związanych z działaniami poszukiwawczo-ratownicznymi, lotów przeciwpożarowych i gaśniczych, lotów z pomocą humanitarną i lotów służb ratownictwa medycznego, na które zezwolił odpowiedni właściwy organ;</p> <p data-bbox="284 878 914 956">d) wszelkich lotów wykonywanych wyłącznie na mocy przepisów dotyczących lotów z widocznością, określonych w załączniku 2 do konwencji z Chicago;</p> <p data-bbox="284 985 914 1041">e) lotów kończących się na lotnisku, z którego wystartował statek powietrzny, wykonywanych bez międzylądowania;</p> <p data-bbox="284 1070 914 1225">f) lotów szkoleniowych wykonywanych wyłącznie w celu uzyskania licencji lub uzyskania uprawnień w przypadku członków załogi lotniczej, jeżeli jest to potwierdzone odpowiednią adnotacją w planie lotu, pod warunkiem że lot nie jest wykorzystywany do przewozu pasażerów ani ładunku lub do przebazowania statku powietrznego;</p> <p data-bbox="284 1254 914 1355">g) lotów wykonywanych wyłącznie w celu przeprowadzenia badań naukowych lub w celu sprawdzenia, przetestowania lub przeprowadzenia procesu certyfikacji statku powietrznego lub urzędzenia zarówno pokładowego, jak i naziemnego;</p> <p data-bbox="284 1384 914 1440">h) lotów wykonywanych przez statek powietrzny o maksymalnej certyfikowanej masie startowej poniżej 5 700 kg.;</p> <p data-bbox="284 1469 914 1624">i) lotów wykonywanych w ramach zobowiązań z tytułu świadczenia usług publicznych nałożonych zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2408/92 na trasach w regionach najbardziej oddalonych określonych w art. 299 ust. 2 Traktatu lub na trasach, których oferowana wydajność nie przekracza 30 000 miejsc rocznie; oraz</p> <p data-bbox="284 1653 914 1731">j) lotów, które w innym przypadku mieściłyby się w zakresie niniejszej kategorii działań, wykonywanych przez operatora wykonującego zarobkowe przewozy lotnicze, który wykonuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> <li data-bbox="331 1760 914 1816">— mniej niż 243 loty w jednym okresie przez trzy kolejne czteromiesięczne okresy, albo <li data-bbox="331 1845 914 1901">— loty, których łączna roczna emisja wynosi mniej niż 10 000 ton. <p data-bbox="331 1930 914 2058">Z zakresu niniejszej litery nie można wykluczyć lotów wykonywanych wyłącznie w celu przewozu, w czasie pełnienia oficjalnej misji, panującego monarchy i członków jego najbliższej rodziny, głów państw, szefów rządów i ministrów, państw członkowskich.”</p>	<p data-bbox="922 259 1090 282">Dwutlenek węgla</p>

ZAŁĄCZNIK II

Do dyrektywy 2003/87/WE dodaje się załączniki IIa i IIb w brzmieniu:

„ZAŁĄCZNIK IIa

Wzrost udziału procentowego uprawnień, które mają być sprzedane na aukcji przez państwa członkowskie zgodnie z art. 10 ust. 2 lit. a), w interesie solidarności i wzrostu we Wspólnocie w celu redukcji emisji i adaptacji do skutków zmian klimatu.

	Udział państwa członkowskiego
Belgia	10 %
Bułgaria	53 %
Republika Czeska	31 %
Estonia	42 %
Grecja	17 %
Hiszpania	13 %
Włochy	2 %
Cypr	20 %
Łotwa	56 %
Litwa	46 %
Luksemburg	10 %
Węgry	28 %
Malta	23 %
Polska	39 %
Portugalia	16 %
Rumunia	53 %
Słowenia	20 %
Słowacja	41 %
Szwecja	10 %

ZAŁĄCZNIK IIb

ROZDZIELENIE UPRAWNIEŃ, KTÓRE MAJĄBYĆ SPRZEDANE NA AUKCJI PRZEZ PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE ZGODNIE Z ART. 10 UST. 2 LIT. c), ODZWIERCIEDLAJĄCE WCZEŚNIEJSZE WYSIŁKI NIEKTÓRYCH PAŃSTW CZŁONKOWSKICH NA RZECZ OSIĄGNIĘCIA 20 % REDUKCJI EMISJI GAZÓW CIEPLARNIANYCH

Państwo członkowskie	Rozdzielenie 2 % w stosunku do wartości bazowej z Kioto w procentach
Bułgaria	15 %
Republika Czeska	4 %
Estonia	6 %
Węgry	5 %
Łotwa	4 %
Litwa	7 %
Polska	27 %
Rumunia	29 %
Słowacja	3 %